

cdvr.org.ua

САМОСТІЙНІСТЬ

Неперіодичне видання
УКРАЇНСЬКОЇ ГОЛОВНОЇ
ВИЗВОЛЬНОЇ РАДИ
/УГВР/

ЗА УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ СОБОРНУ ДЕРЖАВУ!

САМОСТІЙНИСТЬ

НЕПЕРІОДИЧНЕ ВИДАННЯ
УКРАЇНСЬКОЇ РІВНОЇ
ВИЗВОЛЬНОЇ РАДИ
/УГВР/

1 9 4 7

ВПАЛИ В БОРОТЬБІ ЗА САМОСТІЙНУ УКРАЇНУ

РОСТИСЛАВ ВОЛОШИН /ПЛАВЛЕНКО, ГОРБЕНКО/ - член УГВР, Предсідник Великого Збору УГВР, довгорічний учасник української національно-визвольної революційної боротьби, організатор самостійницького руху на Північно-Західних Українських Землях, один з перших організаторів Української Повстанчої Армії, довгорічний в'язень польських, більшовицьких і німецьких тюрем - загинув у бою з військами НКВД 22-го серпня 1944 р. б.с. Гай Нижні, Дрогобицького р-ну, найвищою цією ж обл..

МОСИП ПОЗИЧАНИК /ШАВЛИК, ШУГАЙ/ - член УГВР, учасник Велико-го Збору УГВР, журналіст, уродженець Вінниччини, пробовник українського самостійницького руху на Східних Українських Землях, редактор підпільних самостійницьких видань, в'язень німецьких тюрем - загинув у бою з енкаведистами 21-го грудня 1944 р. б.с. Шківці, Ново-Стрілищанського р-ну, Дрогобицької обл..

С Л А В А І Х П А М'Я Т І

ПОСТАНОВИ УКРАЇНСЬКОЇ ГОЛОВНОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ РАДИ

про нагородження Хрестами Заслуги воjakів УПА та цивільних осіб - учасників української національно-визвольної революційної боротьби - і про підвищення у військових ступнях воjakів УПА.

A. I. За виявленні в боях мужність та героїзм, за видатні заслуги в керуванні боротьбою відділів Української Повстанчої Армії проти окупантів **нагороджується:**

Золотим Хрестом Воjної Заслуги I-ої класи

1. сотника ПЕРЕМОГУ   2. булавного - виконника ЛАГІДНОГО

Золотим Хрестом Воjної Заслуги II-ої класи

1. майора ВОРОННОГО   4. ст. булавного ОРЛИКА
2. поручника КРУТІКА   5. ст. вістуну КАРМАВЛЮКА
3. поручника ГРОМЕНКА   6. ст. вістуну ТАРАНА

II. За видатні заслуги для національно-визвольної революційної боротьби Українського Народу проти окупантів **нагороджується:**

Золотим Хрестом Заслуги

1. МИХАЙЛА   3. майора-виконника БАТЮГУ
2. ЗОЛОТАРЯ   X

Срібним Хрестом Заслуги

1. поручника-виконника ІГОРЯ

B. **Підвищується**

до ступня генерала

1. підполковника Чупринку - Головного Командира УПА /з датою старшинства від 22.І. 1946 р./.
2. майора Перебийноса - Шефа Головного Військового Штабу УПА./ з датою від 1. XI. 1945 р./.

до ступня полковника

1. майора Вишитою - Командира УПА-Захід /з д. ст. від 22. I. 46 р./

до ступня майора

1. сотника Воронного /з д. ст. від 22. I. 46 р./
2. " Грома " "
3. " Грегота " "
4. " Скубу " 27. IX. 45 р./
5. " Ягода " 17. IX. 45 р./
6. поручника Аркаса " 19. XII. 45 р./
7. " Коника " 7. I. 46 р./

до ступня майора-виховника

1. хорунжого-виховника Батугу /з д. ст. від 19. XII. 45 р./

до ступня майора-лікаря

1. сотника-лікаря Гаврила /з д. ст. від 22. I. 46 р./

8-го лютого 1946 року.

УКРАЇНСЬКА ГОЛОВНА ВИЗВОЛЬНА РАДА

ПОСТАНОВИ УКРАЇНСЬКОЇ ГОЛОВНОЇ-ВИЗВОЛЬНОЇ РАДИ

про нагородження Хрестами Заслуги вояків УПА та цивільних осіб - учасників української національно-визвольної революційної боротьби - і про підвищення у військових ступнях вояків УПА.

A. I. За виявлені в боях мужність і героїзм, за видатні заслуги в керуванні боротьбою відділів Української Повстанчої Армії проти окупантів на г о р о д ж у є т ь с я:

Золотим Хрестом Воївої Заслуги I-ої класи

I. полковника ГРЕГОТА

II. За видатні заслуги для національно-визвольної революційної боротьби Українського Народу проти окупантів на г о р о д ж у є т ь с я:

I. СТЯГА Золотим Хрестом Заслуги

I. ЗЕНОНА Срібним Хрестом Заслуги

B. П і д в и щ у є т ь с я:

до ступня полковника

1. майора Грегота /з датою старшинства від 24. II. 46 р./

до ступня підполковника

1. майора Коника /з д. ст. від 7. I. 46 р./

до ступня майора

1. сотника Прута /з д. ст. від 1. II. 46 р./
2. Козака 29. I. 46 р./

7-го жовтня 1946 року.

УКРАЇНСЬКА ГОЛОВНА ВИЗВОЛЬНА РАДА

Д О

УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ПІД МОСКОВСЬКО-БОЛЬШЕВИЦЬКОЮ ОКУПАЦІЄЮ

УКРАЇНСЬКІ ЧОЛОВІКИ І ЖІНКИ!

Ще перед одні важкі випробування поставила історія Український Народ.

Три роки тому назад, услід за відступаючими гітлерівськими окупантами, вдерлися на Українські Землі найлютіші вороги Українського Народу - московсько-большевицькі імперіалісти. Слід гітлерівського ярма знов понала Україна в неменш важке давнє ярмо большевицьких окупантів. Розпочався новий акт трагедій в нашому бездержавному існуванні.

Жорстокий ворог застосував проти нас найдикіший терор, ніде не зустрічені дотепер методи масового фізичного винищування.

Міліони чоловіків-українців силою вигнано на передові лінії у воєнних фронтів. Більш ніж половина з них там загинуло. Вбито в боях тисячі українських патріотів-самостійників, які воліли смерть, ніж неволю, підняли в лавах Української Повстанчої Армії /УПА/ збройну повстанську боротьбу проти кремлівських загарбників та їх агентів, підлих зрадників Українського народу - українських большевиків.

Сотні тисяч українського населення - української інтелігенції, робітників, селян - примушені були втікати від енкаведівського терору за кордон. В наслідку торгів Українськими Землями коло міліона українців із за т. зв. лінії Керзона вигнано з їх пращівської землі і переселено до СРСР. Сотні тисяч українців - дітей, стариків, чоловіків, жінок - заарештовано, засуджено до багаторічного ув'язнення, вивезено на каторжні роботи в Сибір. Сотні тисяч українців побито часто смертельно, багато по-бандицькому замордовано. Знищено Українську Православну Автокефальну й Українську Греко-Католицьку Церкви, вивезено єпископів і духівництво. Конфіскують, знищують, грабують майно українських громадян. В наслідку економічного грабежу українського села на Україні вибух новий голод. Знов умирають з голоду тисячі українців. Знов повторяється на Україні голодова трагедія 1932-33 рр., підчас якої загинуло коло 6 міліонів чоловік, українських жінок і дітей, все українське населення фізично заморюється на важких, непосильних для них т. зв. відбудовних роботах і надмірно високими нормами праці в колгоспах та промисловості. Терором змушується населення до вислужництва нікуд і нігд. Суворо карається за кожне відважніше слово, за кожну вільно висловлену думку. Придушено всяке політичне, культурне, релігійне життя.

Та в тій величезній трагедії, що її зараз переживаємо, є один радісний момент. Під ударами окупантів Український Народ не заломився, не впав ворогові до ніг, не скорився. Найдикіший терор, найневигідніші умови боротьби не змогли підірвати сили прагнень Українського Народу до самостійного державного життя - до Української Самостійної Держави. З того лихоліття, що його створили нам наші Землі сталінські загарбники, Український Народ виходить як Народ - Воєць, як Народ - Герой, а не як народ - раб. І ми саме це, - той радісний момент, який нас, українську Головну Визвольну Раду - всенациональне. Найвище Керівництво Визвольної Боротьби Українського Народу, і весь Український Народ настроює оптимістично щодо нашого національного майбутнього, - дає нам віру в нашу певну і близьку Перемогу - віру в близьку побудову Української Самостійної Держави.

Уже три роки ведеться на Україні безприкладно героїська, хоч така дуже не рівна повстанська збройна і підпільна, всенародна боротьба. Проти кремлівських імперіалістів та їх українських агентів, в ім'я Української Самостійної Держави, для оборони народу від енкаведівського терору повстали Ви, українські патріоти - українська молодь, селяни, робітники, інтелігенція, чоловіки, і жінки. Всі Ви, керуєтесь голосом свого українського сумління, йдучи за закликм нашої, Україн-

ської Головної Визвольної Ради - Революційного Парляменту Українського народу, утвореного на підпільному з'їзді представників різних українських самостійницьких партій і середовищ та всіх Українських Земель у 1944 р., - опинилися в лавах Української Повстанчої Армії, в революційному підпіллі, на всенародньому фронті визвольної-революційної боротьби, що її підняв Український Народ в роки гітлерівської окупації України і продовжує вести аж до сьогодні.

Впродовж останніх двох років УПА звела з енкаведівськими загонами і кинутими проти неї частинами червоної армії кількості більших боїв і незліченну кількість малих боїв і дрібних сутичок, провела цілий ряд саботажних акцій, знищила кілька тисяч найзаклятіших ворогів Українського Народу споміж партій, вивд, большевицької адміністрації. Революційне підпілля провело величезну протибольшевицьку політично-виховну й організаторську роботу серед українських мас.

Пліч-о-пліч з УПА, з революційним підпіллям активно бореться проти большевицьких окупантів Ви, українські громадяни, які живете легально. Ви саботуєте адміністративні і економічні заходи большевицької влади допомагаєте українським повстанцям, революціонерам харчами, одягом, грошми, розвідкою, співдієте з ними, підриваєте окупантові ґрунт під ногами, де і як лише можете.

В наслідку революційно-визвольної боротьби українського народу большевицькі окупанти фактично не панують над величезною територією України і не можуть тут успішно здійснювати своїх терористичних і грабункових заходів.

У цій визвольній боротьбі проти окупантів Ви, повстанці і революціонери, Ви, українські чоловіки і жінки, проявили і продовжуєте проявляти нечуваний героїзм.

Ніщо - ні переважачі сили ворога, ні важкі умови партизанської боротьби, ні той факт, що Український Народ стоїть сам проти найбільшої імперії світу, - не заломили и не заломлять Вас, українські повстанці і революціонери. Свідомі того, що боротьба за Самостійну Україну це боротьба за найрішніші інтереси Українського Народу, свідомі того, що боротьба за національне визволення - це найсправедливіша боротьба у світі, Ви домагаєте чудес героїства, самопосягати, витривалості, впертості. Добровільно прийнятий Вами масовий звичай кінчати самогубством у критичній ситуації - зразок патріотичного героїзму, якого не зустрічається в історії боротьби народів.

Жодними, навіть найжорсткішими терористичними заходами, большевицькі окупанти не можуть відстрашити і відтягнути від визвольної боротьби Вас, мільйони українських селян, робітників, інтелігентів. У цій боротьбі Ви приймаєте найактивнішу участь. Підтримані УПА, Ви повели надзвичайно героїську боротьбу проти переселення українського населення з за т. зв. лінії Керзона до СРСР.

У жорстокій боротьбі за життя Народу, за його честь, за його волю утворився єдиний бойовий революційний фронт усього українського громадянства. В цьому фронті опинилися всі - селяни, робітники, інтелігенція, чоловіки і жінки, молоді і старі. Всім нас об'єднує одна спільна мета - Українська Самостійна Держава, спільна ненависть до московсько-большевицьких поневолювачів. Помилувався ворог, коли думав, що йому легко прийдеється відморити своє пацування над Україною.

Могутнім виявленням протибольшевицької боротьби українських народних мас, їх ворожості до московсько-большевицьких окупантів та їх агентів були т. зв. вибори до верховної ради СРСР, що відбулися в м. лютому м. р. Ви, українські чоловіки і жінки які під час "Виборів" не злякалися енкаведівського терору і не голосували на кандидатів большевицької партії, виставили прекрасне свідчення національній зрілості Українського Народу, його національній свідомості, дали могутній доказ Вашої вірності ідеї Української Самостійної Соборної Держави, Вашої вірності Українській Головній Визвольній Раді, дали могутній доказ солідарності якнайширших українських народних мас з Українською Повстанчою Армією, з революційним підпіллям. Ваше противиборча боротьба в день 10. 11. 46 р. буде записана золотими літерами

на сторінках літопису нашої визвольної-революційної боротьби. Комуністична партія, оголосивши, що Український Народ проголосував за кандидатів "блоку комуністів і безпартійних" у 99 процентах, грубо відкинула офіційну дійсні підсумки лютневих виборів на Україні.

Героїськими зусиллями усього Українського Народу, кров'ю найкращих українських патріотів, які своїм гаслом мають "Здобути Українську Державу або загинути в боротьбі за Неї", вишеться новий героїчний розділ історії України, твориться нова героїчна епоха в нашій національно-визвольній боротьбі. Боротьба, яку ведемо сьогодні, закладає найважливіші морально-політичні підвалини під Українську Самостійну Державу, піднімає Український Народ із того політичного небуття, до якого спихали нас усі окупанти, вводить нас у коло вільних народів світу як націю повноцінну, цілком дозрілу до самостійного державного життя. На нашу боротьбу з найбільшим подивом дивляться всі волелюбні народи світу. Ми завойовуємо цією боротьбою їх симпатії. Закордонне Представництво УГВР інформує світ про те, що діється в нас на Україні, чого хоче і за що бореться Український Народ, популяризує нашу визвольну справу, розкриває забриханість більшовицької пропаганди. УГВР через своє Закордонне Представництво вийшла також у порузування з представниками інших поневолених і загрожених більшовиками народів і об'єдналася з ними для спільної боротьби проти московсько-більшовицьких імперіалістів в антибільшовицький блок народів /АН/.

У всьому цьому - найглибше значення цієї боротьби, яку веде сьогодні Український Народ. Це значення - величезної історичної і політичної ваги, його важко переоцінити.

Ми, Українська Головна Визвольна Рада, в найвищій мірі горді з тією боротьбою, що її сьогодні веде Український Народ.

Слава українським повстанцям і революціонерам, які серед найбільших фізичних і моральних зусиль, з власної крові кладуть підвалини під Українську Самостійну Соборну Державу!

Слава тим усім українським патріотам, які не зважаючи на найдикині переслідування окупанта, разом з УПА і революційним підпіллям борються проти московсько-більшовицьких імперіалістів і їх агентів!

Слава українській молоді, яка кинула батьківський дім, школу, нормальне життя і зо зброєю в руках серед найважчих умов боронить честь і життя Українського Народу!

Слава українським жінкам, які разом із чоловіками стають до важкої протиокупантської боротьби мужньо витримують у цій боротьбі і не рідко dokonують найподивугідніші подвиги!

Слава українським народним масам, які співдіють з українськими визвольними-революційними організаціями, підтримують українську визвольну-революційну боротьбу. Слава українським народним масам, які не злякалися ні арештувань, ні катувань, ні розстрілів і не голосували за накіпчених ім більшовицькою партією кандидатів!

Слава українському населенню з за т. зв. лінії Керзона, яке так завзято боронило своє право жити на прадідівській землі. Слава тим захарьзонським українцям, які не виїхали до СРСР і продовжують боротися на свої землі!

Слава всьому героїчному Українському Народові, який весь стікає кров'ю, але ворогові не кориться і так мужньо бореться за своє славетне право на самостійне державне життя!

Українські чоловіки і жінки! Повстанці і революціонери! Всі учасники визвольної-революційної боротьби!

Боротьба з окупантом триває. Ми не досягнули ще своєї найвищої мети не визволили України від окупантського ярма - наших руках ще зброя. Міжнародна обстановка напружена. Миємо бути готові використати кожен можливість успішного закінчення нашої національно-визвольної боротьби.

Ми, Українська Головна Визвольна Рада, маючи на увазі інтереси Українського Народу, інтереси нашої визвольної справи, закликаємо Вас продовжувати перепачати боротьбу. Продовжувати за ціну чогоб то не було. Продовжувати...

вати всіми можливими засобами. Ми не для того брали зброю до рук і ішли в підпілля, щоб перед ворогом капітулювати. Ми підняли боротьбу для того, щоб перемогти. Переможемо тоді, коли витримаємо в боротьбі до кінця.

Війці командири УПА! Співвідношення сил між нами і ворогом примушує Вас перейти з повстанських форм боротьби на підпільно-конспіративні. Опануйте нову тактику боротьби. Вивчайте можливості завдати ворогові ударів при цій тактиці. Будьте взірцем партизанської витривалості, боєвої мужності і відваги, як були ним до тепер. Оберегайте і продовжуйте славу героїчну традицію УПА.

Підпільники, революціонери! Ви - передовий політичний авангард у визвольній боротьбі Українського Народу, хребет українського визвольно-революційного руху. На Вас лежить основна відповідальність за дальшу долю нашої боротьби під ворожою окупацією. Від Вашого гарту, від Вашого зміння підпільно боротися залежить тривалість цієї боротьби. Ви маєте одне і друге. Пильно вивчайте підступні методи НКВД. Будьте серед народу. Підтримуйте його на душі. Будьте для нього взірцем національних чеснот, революційної мужності. Включайте в революційну боротьбу за Самостійну Україну ту частину Українського Народу, яка поки що осторонь стоїть від цієї боротьби.

Українські селяни, робітники, інтелігенти! Продовжуйте ставити активний спротив окупантові. Використовуйте кожен можливість для того, щоб завдати ворогові удар, утруднити йому його становище. Підтримуйте революційно-визвольний рух так, як Ви підтримували його до тепер. Не вірте ворожій брехливій пропаганді. Нап'ятовуйте вислужників ворога. Ще ширше включайтеся в активну визвольно-революційну боротьбу проти московсько-більшевицьких окупантів. Лише спільним зусиллям усього Українського Народу побудуємо Українську Самостійну Державу.

Голодуючі! На Вас спало найбільше нещастя. Ваше трагічне становище - прямиий наслідок цієї злочинної політики, що її ведуть московсько-більшевицькі імперіалісти і що її метою є фізичне винищення Українського Народу. Не дозволяйте більшевицьким грабіжникам безкарно грабувати із Вас хліб і винищувати Вас голодом. Активно боріться за визволення України спід московсько-більшевицького ярма, за Українську Самостійну Державу.

Ту частину українців, в тому числі низових членів т. зв. КП/б/У, яка, чи то із страху перед НКВД, чи із національної неспівомості, чи в наслідок збаламучення більшевицькою пропагандою, вірою і правдою служить більшевицьким окупантам і часто займає вороже становище супроти українського національно-визвольного руху, - ми закликаємо покинути шлях вислужництва найдишим ворогам України - московсько-більшевицьким імперіалістам - та вступити на єдино гідний українського патріота шлях активної боротьби за Самостійну Україну. Всі ті, які активно співпрацюють з окупантом і виступають проти українського революційно-визвольного руху, будуть судитися в Українській Самостійній державі і законами як зрадники Українського Народу.

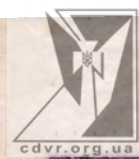
Українці! Молоді і старі! Чоловіки і жінки! Майже немає сьогодні на Україні родини, де когось не бракувало б. Плачуть матері за своїми дітьми, плачуть жінки за своїми чоловіками. Щоденно гинуть у боях найкращі сини України. Їх трупом встелені наші ліси і поля, наповнені придорожні рози, куди їх викидають озвірілі енкаведисти. Переповнені в'язнями - українськими патріотами - всі тюрми. Лежать у згарищах, у руїнах ваші хати, обістя. Зберез своє жажливе живо на Україні голод.

У тій усій трагедії, що її сьогодні переживає Український Народ, винні московсько-більшевицькі окупанти та їх українські агенти - українські більшевики, що допомагають їм панувати над Україною.

СМЕРТЬ МОСКОВСЬКО-БОЛЬШЕВИЦЬКИМ ОКУПАНТАМ УКРАЇНИ ТА ЇХ УКРАЇНСЬКИМ АГЕНТАМ - УКРАЇНСЬКИМ БОЛЬШЕВИКАМ!

ХАЙ ЖИВЕ НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНА РЕВОЛЮЦІЙНА БОРОТЬБА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ЗА УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ СОВОРНУ ДЕРЖАВУ!

ХАЙ ЖИВЕ УКРАЇНСЬКА САМОСТІЙНА СОВОРНА ДЕРЖАВА - ЄДИНИЙ ГАРАНТ
СПРАВДІ ВІЛЬНОГО І ЩАСЛИВОГО ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ!

ХАЙ ЖИВЕ ВОЛЕЛЮБНИЙ ГЕРОЇЧНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД, ЯКИЙ ВВЕСЬ СТИ-
КАЗ КРОВ'Ю, АЛЕ НЕ КОРИТЬСЯ ОКУПАНТАМ!.

НЕСМЕРТНА СЛАВА ГЕРОЯМ, ЯКІ ВПАЛИ В БОРОТЬБІ ПРОТИ ОКУПАНТІВ ЗА
ЩАСТЯ І ВОЛЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ!

Листопад 1946 р.

УКРАЇНСЬКА ГОЛОВНА ВИЗВОЛЬНА РАДА

Г А Н Ь Б А Х Х - г о С Т О Р І Ч Ч Я

Українському народові, доля якого судила жити в межах т. зв. ССРСР, краще як будькому у світі, відома реакційна, злочинна суть большевизму. Від 27-ох років кожний день, кожна година, пережиті українським народом в межах большевицької імперії з для нього постійно новим підтвердженням тієї жакливої істини, що Соватський Союз - це найбільша сьогодні в світі тюрма народів, в якій кликом московсько-большевицьких імперіалістів жорстоко гнобляться десятки народів не-росіян, що ССРСР - це сьогодні найбільша у світі експлуататорська система, в якій новосформовані класові партійних вельмож це-не-людське експлуатуються мільйони працюючих - мільйони селян, робітників, інтелігенції. Від 27-ох років кожний день кожна година, пережита українським народом в умовах большевицького режиму, з для нього новим підтвердженням тієї болючої правди, що в ССРСР, в цій на словах найбільш демократичній державі на світі", на ділі панує абсолютна диктатура ЦК компартії, шаліє жакливі, варварський терор НКВД, перед чим блідне найжорстокіша диктатура, найдикийший терор, дотепер знані світовій історії, що в ССРСР грубо потоптано демократію, гідність людської особи, ганічно осміяно і агвалтовано всі ті великі завойовання на шляху до прогресу людства, якими так законно гордиться сьогодні кожний громадянин справді демократичних держав. Для українського народу дуже ясним і зрозумілим з те, що большевиками від самого початку свого виникнення і досьогодні - це те грізніший небезпечніший режим реакцій в історії людства, як фашизм. Це все для українського народу - давно усвідомленні, власним пережитим досвідом неазперечно доведені, ніким і нічим неж не захитані політичні істини.

Сьогоднішній, однаже, історичний момент, що його переживає український народ, зобов'язує нас ще і ще раз повертатися до питання про те, що таке большевизм на ділі, що таке большевизм на практиці. Політика большевиків в останніх роках дало українського народу, зокрема ікня кривава розрива в українським національно-визвольним революційним рухом і усім українським народом по-самостійницьким наставленням, - не дозволяють нам мовчати. Ця політика перевершила собою все те, що найгірше щодо цього знав дотепер про большевиків український народ.

В наслідку розвалу Російської імперії в 1917 р. і розвалу Австро-Угорської монархії в 1918 р. український народ, який уже на початку XIX-го ст. зетупив у смугу свого культурного і національно-політичного відродження, здійснюючи свої прагнення до самостійного державного життя, створив спочатку на українських землях російської імперії, а потім на всіх українських етнографічних землях свою самостійну державу - Українську Народну Республіку. Ця відроджена самостійна держава українського народу не встала на нерівній збройній боротьбі на кілька фронтів - головне проти московсько-большевицьких та польських імперіалістів. В наслідку того український народ після першої світової війни опинився під кількома окупанціями: Московсько-большевицькою в ССРСР, польською, ромуноською. Будучи під окупацією, український народ на всіх землях продовжував вести боротьбу за своє національне визволення як в парламентарних /де це було можливе/, так і в підпільних революційних формах. Між двома світовими війнами на українських землях повстав і діяв цілий ряд національно-визвольних організацій. Під большевицькою окупацією цілкоміно діяли Союз Визволення України /СВУ/, Спілка Української Молоді /СУМ/, Брацтво Українських Державників /БУД/, Українська Військова Організація /УВО/, Під польською, ромуноською окупаціями цілкоміно діяли УВО, Організація Українських Націоналістів /ОУН/, кілька легальних демократичних самостійницьких партій.

Другу світову війну все свідоме українство розглядало як нову можливість здійснити свої національно-політичні ідеали. Коли ж події цієї війни для українського народу почали так розвиватися, що на зміну

одному окупантові приходив завжди, озброєний від ніг до голови, другий окупант, який своєю головною метою ставив цілковите поневолення українського народу, його фізичне знищення, - український народ для оборони свого життя. Ідучи по лінії своїх національно-політичних прагнень, ухопився за зброю. В піднімецький період окупації на українських землях у 1942-43 рр. зродилася Українська Повстанча Армія /УПА/, в якій опинився зваць найкращий, найбільше патріотичний елемент українського народу - знайшлися десятки тисяч української молоді, тисячі українських чоловік і жінок.

Українська Повстанча Армія керована Українською Головною Визвольною радою, ведучи збройну партизанську боротьбу проти німецьких поневолювачів на Україні і маючи своєю основною метою повне національне і соціальне визволення українського народу, такою боротьбою готова була зустріти, крім гітлерівців, також кремлівських імперіалістів, які знов готовилися відновити своє панування на Україні і яких уже від 1918 р. український народ знає як своїх найзапекліших ворогів. Вони, разом з іншими українськими самостійницькими політичними організаціями, й зустріла їх завзятою збройною і політичною боротьбою коли вони знов прийшли на українські землі в слід за гітлерівськими арміями, що відступили.

Зрозуміло, що більшовики, найбільші сьогодні вороги ідеї визволення народів, вирішили за всяку ціну, всякими можливими способами зліквідувати, здушити силою, втопити в крові революційний самостійницький рух українського народу. Так, від 1944 р. і до сьогодні, тобто до кінця 1946 р., Україна з полем не бачила по-тепер у світі орґанізаційного терору, що від нього лише на саму згадку кров коїли в жилах, а всім, кому довелося бути хоч би свідком таких інквізицій, сиві волосся. Так, від 1944 р. до сьогодні на живому організмі українського народу, розбудженому до нового життя, енкаведівськими катами докопуються жахливої звірості, яка з нічим іншим, як свідомим, плановим злочинним фізичним винищуванням мільйонів найкращих українців, фізичним винищуванням усього українського народу.

Уже сам той факт, що сьогодні, в ХХ-му сторіччі, тобто в сторіччі коли нібито перемогли принципи демократії, гуманності, принципи рівності прав великих і малих націй, мусять умирати сотні тисяч найкращих синів українського народу за те лише, що хочуть, як і всі інші народи, бути вільними, і то мусять умирати в межах держави, яка покладала свій жерти під Статутом Організації Об'єднаних Націй, що сьогодні в межах цієї держави в Європі винищується великий, 40-мільйонний народ, - це сам цей факт є ганьбою для сучасного людства.

Не більшою ганьбою нашого сторіччя є ті методи, за допомогою яких московсько-більшовицькі окупанти сьогодні розправляються з українським революційним національно-визвольним рухом і з усім українським народом. Ці методи з'являються зап реченням усякого прогресу, всякої культури, всякої людності і з одним великим звіродніло-цинічним глумом цих окупантів не лише над українським народом, а й над усіма тими здобутками, за які впродовж цілих сторіч боролися і вмирали краї представники людства.

Завдання нашої статті - саме висвітлити методи боротьби московсько-більшовицьких загартників з українським національно-визвольним рухом.

Добре зданчи собі справу з того, яким важливим фактором у національно-визвольній боротьбі українського народу є ідейно політичні та моральні позиції українського самостійницького руху, більшовики дуже багато уваги приділяють боротьбі з ним рухом на ідеологічному фронті. Основні методи цієї боротьби тут з боку більшовиків - це: перекручення чужиння; 2/ мілітаризація всієї особистості вільної української науки;

3/ знищення всіх її творів; 4/ моральний терор супроти діячів цієї науки і в разі опору з боку останніх, їх фізичне знищення; 5/ поширення наційалістичних наклепів на український самостійницький рух сьогодні.

а/ очорнювання різними брудними вигадками керівників українського національно-визвольного руху.

В процесі національного відродження українського народу дуже важливу роль відіграла українська історична наука. Можна сміло сказати, що саме українська історична наука була весь час основним чинником у формуванні національної свідомості у формуванні самостійницьких прагнень українського народу. Вона дуже успішно відіграла цю роль і з сьогодні. Це, зрештою, зовсім нормальне явище. Вивчаючи минуле народу з усім тим, що було у нього гарного, героїчного, патріотичного, історична наука напомагає плем'я і в народі почуття національної **самолюбності**; національну гордість, патріотизм, дає високі зразки відданого служіння Батьківщині, вчить уникати політичних помилок. Всі ці перераховані нами морально-політичні моменти мають першорядне значення, особливо для українського народу, який щойно бореться за своє національне визволення. Тому зрозуміло, що кремлівські імперіалісти, в плані свого наступу на ідейні позиції українського самостійницького руху, вирішили звинувачувати керівників української історичної науки в свідомому зливанні в першу чергу вільну українську історичну науку, вирішили зруйнувати всі ті цінності, які українська історична наука успіла **набути** розвинути в українському народі.

Найширше стосованню більшовиками методом в боротьбі проти вільної української історичної науки з брехливе, тенденційне висвітлювання фактів історії українського народу. Послугуючись, нібито, класово "марксистською" точкою зору в оцінці політичних явищ і подій, а фактично продовжуючи стояти на становищі старих шовіністично-імперіалістичних "теорій" російської історичної науки, створених ще за царської Росії, більшовицька історіографія кожну подію в історії України, кожну історичну постать та її діяльність оцінює за таким єдиним критерієм: чи дана історична подія, дана історична постать сприяли справді зміцненню "союзу" і "дружбу" українського народу з "великим російським народом", тобто чи вони були вигідні, чи невигідні для імперіалістичної Москви. В цей спосіб або цілковито замовчується всі справді патріотичні факти історії України /нпр., уся боротьба українського народу проти більшовицької агресії в рр. 1918 - 1923/, або їх неймовірний спосіб перекручується /нпр., уся політика Центральної Ради в 1917 - 1918 рр./ або їх заплімовується ім'ям зради, вислужництва чужоземним силам.

Найбільшою історичною заслугою В. Мельницького, за більшовицькою історіографією, був, насамперед, Переяславський договір. Цей договір більшовицька історіографія розцінює як "воз'єднання" України з Росією. В дійсності ж, Переяславський договір був тільки політичним союзом незалежної Козацької Республіки з Московським Царством, який заключається часто між двома суверенними державами. Так розуміють цей договір його творець Володимир Мельницький, так розуміє цей договір, як показують історичні документи, весь український народ. Єдиним метом цього союзу була лише спільна боротьба обох держав проти шляхетської Польщі, а не "об'єднання" України з Росією. Теорія про "об'єднання" України з Росією на основі, нібито, Переяславського договору вислана з паллячої російської шовіністичної історіографії для того, щоб довести, що український народ за весь час свого існування ні до чого більше не прагнув, як лиш до об'єднання України з Росією, для того, щоб довести відсутність самостійницьких, сепаратистичних щодо Москви прагнень українського народу, для того, нарешті, щоб виправдати теперішнє під'ярешнє становище України в системі СРСР. Мазепу, який, збираючись на союз з Шведським королем Карлом XII, хотів добитися відокремлення України від Росії та її повного усамостійнення, більшовицька історіографія, в слід за царською, робить "зрадником" українського народу шведським, нібито, агентом, виражає лише інтересів лише козацької верхівки, а не всього українського народу. Центральна Рада, революційний уряд, створений українським народом у період революції в Росії і складений із найкращих його представників від усіх етнічних класів, - це, за більшовицькими критеріями, лише "агентура німецького імперіалізму", виражає лише інтересів української буржуазії".

Так, приписуючи то агентурність, то зрадництво, то обстоювання класових інтересів, то просто замовчуючи історичні факти, більшовицька намага-

ються скомпромітувати в очах українських мас все те, що було в історії українського народу дійсно патріотичне, героїчне, намагаються скомпромітувати ідею Самостійної України, намагаються підірвати в народі самостійницькі прагнення, знижити почуття національної гордості, намагаються обернути народ у міліонову стару німих, безвольних феллахів, у міліонову стару "званів без роду й племі". Слід підкреслити, що з такими самими критеріями большевики підходять і до оцінки української літератури та до оцінки української культури взагалі.

Сама лише "переоцінка" історії українського народу, історії української літератури, що її в основному докардали большевики зараз же в перші роки по загарбання України, тобто зараз же після 1920 р., не давала гарантії того, що вже цілковито зліквідовано національно-освідомлювальний вплив цих наук на український народ. Серед українського населення було багато книжок усякого характеру, витриманих у самостійницькому дусі. На Україні жило багато українських учених, дуже часто перших борців вільної української науки, які, оперуючись дуже часто лише на добровільну підтримку українського населення, творили наукові осередки і продовжували свою науково-дослідницьку діяльність.

Большевицькі загарбники не могли погодитися з таким станом. Щоб цілком ізолювати український народ від національно-освідомлювального впливу вільної української історичної науки, большевики у східних областях України вже давно взяли на індекс і знищили всі підручники нефальсифікованої історії українського народу, підручники нефальсифікованої історії української літератури всі твори будьякого характеру, витримані в самостійницькому дусі. До шкіль большевицькі загарбники викинули викладання української історії і впровадили лише вивчення історії народів СРСР, українську літературу викладається виключно лише за большевицькою офіційною схемою. Т.зв. Академія Наук УРСР взято під сувору контролю і фактично перемінено її, як що йдеться, головне, про галузь суспільно-політичних наук, на одну з установ управління пропаганди й агітації цк вкп/б/. Знищено в різній спосіб /на засланнях, в тюрмах, розстріляли/ десятки вчених /втому числі історика світової слави Грушевського М./ які в ім'я наукової правди обстоювали свої погляди, не згодні з большевицьким офіційним курсом. Знищено всіх тих поетів, письменників та інших діячів культури, які не хотіли плювати на свої національні традиції, на свої національні святощі і ідеали. Список самих лише письменників і поетів, знищених большевиками в 1920-1940 рр. за їхні самостійницькі погляди і художню творчість у цьому дусі, - величезний: він охоплює понад 60 лише найвидатніших прізвищ. Знищено коло 10 лише найвизначніших істориків. Знищено майже всіх українських лінгвістів, етнографів, економістів то що. Приблизно від 1936р. у східних областях України перестала цілком існувати будьяка українська наука.

З моментом окупації большевиками в 1939 р. і, головне, знов у 1944р. Західної України поведено цей наступ на вільну українську науку і тут. Наукове Товариство ім. Шевченка цей єдиний до того часу визначний осередок вільної української науки на українських землях, перемінено на філіял т.зв. Академії Наук УРСР, який цілковито підпорядкований управлінню пропаганди цк вкп/б/. Загрозою Сибіру, тюремного ув'язнення большевики примушують таких професорів української історії Львівського університету, як Крип'якевич, Терлецький, Кордуба, "відмовлятися" від своїх "помилкових", "буржуазно-націоналістичних" поглядів на історію України, тобто примушують їх публічно заперечити все те, що, згідно, з їх сумлінням чесних вчених, є правдиве, і голосити те, що потрібно большевицькій розкладовій пропаганді. Мета цієї большевицької акції подвійна: пошорвати, перше, окремі, шкідливі для українського народу й "наукові теорії" і в цей спосіб дезорієнтувати народ до того, де і яка дійсна правда, і подруге, заловлюючи тих людей, які для народу є визначними науковими авторитетами, деморалізувати масу, розкладати її в ідейно-політичному відношенні, підірвати її силу спротиву "мовляв, от дивіться, професори Університету, ті, які багато знають, та й вони визнають, що помилялися, та й вони закидають думку про Самостійну Україну, а що ж дійсно ви, прості люди, можете про ці справи знати". Від 1944р. і в

Західній, як раніше у Східній, Україні, знищують большевики, де лише як знайдуть, усю історичну, політичну і художню літературу, написану в самостійницькому дусі. Її забирають вони і спалюють не лише з усіх публічних а й з приватних бібліотек. За переховування такої літератури побивають каратьєю тюрмою.

Треба пам'ятати, що такі "методи" в боротьбі з українським визвольним рухом на ідеологічному фронті большевики застосовували тоді, коли, поза гітлерівською Німеччиною і фашистівською Італією до недавня, скрізь у світі в демократичних державах наука з цілковито вільною, ніде у світі не знищується і не переслідуються вчених за їх наукову діяльність, не примушується голосити накиненим "теоріям", ніде на світі не спалюється масово ні наукової, ні жодної іншої літератури з метою її знищення, ніде на світі не карається людею за те, що вони читають історію свого народу.

Зокрема шаленим політично-пропагандивним наступом з метою скомпромітувати самостійницький рух українського народу ведуть большевики проти теперішніх самостійницьких організацій і партій українського народу, - проти Української Головної Визвольної Ради, Української Повстанчої Армії та Організації Українських Націоналістів під керівництвом Степана Бандери.

Не будучи в силі хоча б, як кажуть, "притягнути за волосся" якого-небудь аргументу проти українського національно-визвольного руху, який би насправду вдарив у його основні ідейно-політичні позиції, большевицькі імперіалісти широким брешуть про, нібито, агентурність цього руху, про його, нібито, вислужництво гітлерівській Німеччині.

Особливо вперто вони послугуються цією безличною брехнею, якщо йдеться про Організацію Українських Націоналістів і Українську Повстанчу Армію. Тим часом єдина і дійсна правда така, що український національно-визвольний революційний рух у цілому і збидві ці організації зокрема завжди якнайвірніше і якнайбільш послідовно, керувались лише дійсними інтересами всього українського народу, змагали і змагають до виборення повної національно-політичної незалежності українському народові, без огляду на те, подобається це чи ні всяким посто-роннім силам. В лавах цих організацій сьогодні опинився звесь уж найкращий патріотичний елемент українського народу, який своїм найвищим наказом мав "Здобути Українську Державу або загинути в боротьбі за Неї" і мільйонами фактів уже впродовж багатьох років підтверджує свою непохитну вірність цьому наказові. Обидві ці організації підпорядковані Українській Головній Визвольній Раді - найвищому Політичному Проводові українського народу на час його визвольної боротьби, утвореному в період протинімецької боротьби українського народу з представників різних українських політичних партій і середовищ.

Говорити про "агентурність" українського націоналізм, про його, нібито, співпрацю з гітлерівцями, значить у найбільш безличний спосіб ігнорувати чотири роки найважчої, героїчної боротьби ОУН на всіх українських землях проти гітлерівських окупантів у рр. 1941 - 44, ігнорувати чотири роки боротьби, яка проходила на очах і з участю всього українського населення ігнорувати чотири роки боротьби, що в ній загинули або попали в тюрми, включно з найвищими керівниками цього руху, тисячі й тисячі найкращих українських патріотів. Говорити про "агентурність" українського самостійницького руху, значить ігнорувати той факт, що в боротьбі цього руху проти гітлерівців зродилася оформилася і загартувалася багатотисячна Українська Повстанча Армія. Це все, зрештою для всього українського народу і для всіх об'єктивних спостерігачів така очевидна і безпечна правда, що кожне слово вияснення цієї справи - зайве. Бути свідомим того, що весь народ бачив боротьбу УПА і ОУН проти гітлерівських загарбників, що весь народ бачив активну участь у цій боротьбі і її цілковито підтримував, і... мати відвагу говорити про "співпрацю" УПА і ОУН з гітлерівцями й - на тему безличності можуть піти лише московсько-большевицькі загарбники, і то лише з неспроможности знати будь який інший, справді політичний, справді серйозний, справді переконливий аргумент проти цих організацій.

Яка причина того, що більшовики вдалися до такої, по суті лише їх самих компромітуючої, брехні, і як вони цю брехню застосовують практично в боротьбі проти українського революційного руху?

До брехні про "співпрацю" УПА і ОУН з гітлерівцями вдалися більшовики, поперше тому, що, враховуючи дійсні прагнення найширших українських мас, самої основної ідеї українського революційного руху - ідеї Української Самостійної Держави - вони в основі формально заперечити не відважуються, бо це було б "не принципово", "не політично" з їх боку; подруге, тому, що для боротьби з українським революційним рухом треба було їм обов'язково знайти хоч би за видимістю якийсь "політичний" аргумент, - от вони, брешучи в живі очі, з метою скомпромітувати ідею Самостійної України в очах широких мас, знайшли "аргументи" про "співпрацю".

Не заперечуючи формально права українського народу на свою самостійну державу, більшовики, знов всяким фактам і здоровому розумові всупереч, намагаються переконати український народ, що т. зв. УРСР - це і є самостійна і соборна держава українського народу. "За яку цю Самостійну Україну може боротися український народ?" - питає знахабнілий окупант, за за ним повторюють і його агенти. "Ідея Самостійної України українських революціонерів і повстанців? Це лише ширня з боку керівників українського визвольного-революційного руху для прикриття їх вислужництва гітлерівцями за золоті марки", - пояснює далі цей окупант. Практичне застосування брехні про співпрацю УГВР, УПА і ОУН з "чужоземними розвідками" таке: а/ створити легенду про співпрацю керівників української національно-визвольної революційної боротьби за золоті марки чи долари з якимись чужими, часто одверто ворожими Україні силами; б/ посіяти на цій основі недовіря між низами самостійницького руху та його керівництвом; в/ тавром агентурності залямувати ідею революційної боротьби за Самостійну Україну; г/ відірвати низи руху від його керівництва; д/ висовити в ці низи, що т. зв. УРСР - це і є, нібито, самостійна держава українського народу, і нарешті; е/ зламати всякий спротив з боку, зліквідувати загрозливу для себе національно-визвольну революційну боротьбу українського народу, щоб могла зовсім спокійно і вільно докінчувати свою злочинну політику винищення всього українського народу. Підступ, якщо ідеться про взаємини, головне українського народу з імперіалістичною Москвою на протязі історії, - не новий. Тактика стара і всім, навіть найбільш політично відсталим, добре відома. Але не зважаючи на всю свою малу ефективність вона - зразково-підля, безприкладно-підступна, типово-більшовицька.

Більшовики дуже вперто поширюють також брехню про те, що, нібито, український національно-визвольний рух змагає до встановлення поміщицько-капіталістичного ладу в Самостійній Українській Державі. Тим часом український національно-визвольний рух завжди якнайвиразніше підкреслював і підкреслює, що він є проти відновлення старих, феодально-капіталістичних суспільних порядків у майбутній Українській Державі. Український національний визвольний-революційний рух завжди якнайвиразніше підкреслював, що він - за ліквідацію великої земельної власності, за націоналізацію промисловості, торгівлі, банків, за побудову нового суспільного ладу, при якому на правду зникне експлуатація людини людиною. Про це як найвиразніше говорить в "Платформі Української Головної Визвольної Ради, прийнятій нею в м. липні 1944 р.", і в "Програмових Постановках", прийнятих у 1943 р. III-ім Надзвичайним Великим Збором ОУН. Про це все якнайвиразніше говорять численні факти спільної політики українського революційного руху, які мали місце там, де він мав змогу її проводити. Факти ці бачив увесь український народ. Це все одначе, не заваджая більшовикам брехунам говорити те, що український самостійницький рух діє в "інтересах поміщиків і капіталістів", що він діє проти українського працюючого народу.

З метою компромітації українського революційного руху більшовики ще поширюють, як ми вже про це згадували, на більш неймовірні способи

бrehливістю і цинізмом вістки про окремих керівників українського визвольного руху, від їх ганебних випадків не вільний сьогодні майже жодний вільний представник української політичної еміграції з революційного табору, не вільний жодний представник українського підпілля на українських землях.

Як приклад на те, до яких прийомів у цій справі вдаються більшовики, ми наведемо більшовицьке висвітлення одного факту з життя керівника ОУН - Степана Бандери. За революційну самостійницьку діяльність він був арештований гітлерівцями вже в 1941 р. зараз у перші дні після вибуху німецько-більшовицької війни і просидів у німецькій тюрмі в Оранієнбургу аж до 1944 р. Цей факт є, безперечно дуже поважним аргументом на те, що ОУН ніколи і ніяк не співпрацювала з німцями. Щоб вибити цей аргумент із рук українського підпілля і якнебудь скомпромітувати визначного представника українського визвольного руху - Степана Бандеру, який тішить величезним авторитетом серед українського народу, Мануїльський, т.зв. міністр закордонних справ УРСР, 5. I. 1945р. у Львові на міжбласній нараді учителів договорився до того, що, мовляв, "німці заарештували Бандеру, порозумівшись з ним...", тобто за його згодою. Така заява - це й досі неперевершений зразок цинізму; про це думає так не лише весь український народ. Цього добре свідомий і сам автор цієї бrehні. Коли недавно в Раді Безпеки йому прийшлося, нібито, спростовувати заяву грецького делегата про те, що грецькі профспілки розпущено на бажання самих грецьких профспілкових діячів, то він оцінив таку заяву лише як "розперезаність грецьких монархістів, які гадають, що, яку нісенітницю вони не говорили б тут, яким всерівно повірять", і що "глушливі пояснення образливі для Ради Безпеки" /"Радянська Україна" від 10. IX. 1946 р./.. Ми тут минаємо те, як там у дійсності було з грецькими профспілками. Ми лише вкажемо тов. "міністрів" УРСР, що й заява про арештування Бандери, зроблена ним 5. I. 45 р. у Львові, - це навіть щось більше як розперезаність з боку тов. "міністра" і його кремлівських хавяїв, що така заява - це навіть щось більше як образа для українського народу. Така заява з боку тов. "міністра" - це сама остання підлість, підлість, яка своїм джерелом має не лише саме нехтування думкою всього українського народу, а й готовість завжди оплювати все те, що народ має гарного; патріотичного; така заява - це підлість агента, підлість зрадника.

Підлість і злочинність усіх тих перерахованих нами методів, що їх застосовують більшовики в своїй боротьбі з українським національно-визвольним рухом з ідейно-політичної площини, збільшує ще й та обставина, що своєю бrehною призначеною для отруєння душі українського народу вона намагається поширити серед якнайширших мас українського народу за допомогою всіх тих засобів, які дає для цього сучасна модерна держава. Уже майже три десятки років більшовики на кошти українського населення утримують на українських землях багатотисячну армію різних пропагандистів, агітаторів, видають у багатотисячних тиражах сотні різних газет, будують радіостанції, продукують кінофільми з тією лише єдиною метою, щоб... отуманювати український народ, розкладати, деморалізувати його, оплювати публічно все те, що для народу є найсвятіше, виконувати з нього служнянних рабів кремлівських імперіалістів. В той же час український національно-визвольний рух, будучи на нелегальному становищі, має відносно дуже малі технічні можливості боротися, розшифровувати більшовицьку бrehню серед широких мас.

Особливу інтенсивну став ця т. зв. масово-політична робота в останні роки.

Ось як формулюються більшовиками завдання масово політичної роботи серед українського народу населення:

"4. Вважати основним напрямком масово-політичної роботи на селі в найближчий час - широке роз'яснення населенню того, що суверенність нашої держави завойована українським народом тільки під керівництвом партії більшовицької партії, тільки за активною допомогою великого братнього російського народу... потрібно невпинно роз'яснювати, що дійсно вільна і незалежна Україна з тепер і може бути лише в братній сім'ї народів

могутнього Радянського Союзу. Лжешаншино нагадувати про те, що... симони, петлери, кошовальці закликали на Україну ні-німецьких імперіалістів для того, щоб поневоляти український народ, віддати його на поталу німецьким панам і капіталістам. Про те, що всілякі бандери мельники... оунівці підтримували і підтримують німецьких фашистів, допомагали і допомагають заклятим ворогам українського народу ніццям душити і нищити український народ.

В масово політичній роботі необхідно викривати і провокаційність і брехливість гасла українсько-німецьких націоналістів "За вільну і незалежну Україну". Необхідно роз'яснювати населенню Конституцію Радянської України, що український народ під керівництвом більшовицької партії вже завоював свою волю і суверенні права, об'єднав свої землі в єдину велику і суверенну державу, а українсько-німецькі націоналісти, бандери, мельники і оунівці, - ведуть боротьбу з українським народом не за "вільну і незалежну Україну", а за Україну куркулів і капіталістів, за поневолення України німецькими фашистами, за перетворення українського народу в німецьких рабів.

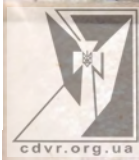
У висвітленні історії України треба рішуче викривати спроби націоналістичної фальсифікації історії, широко популяризувати справжніх героїв українського народу, як от: Богдана Хмельницького, Богуна, Кривоноса, Симона Палія, Устима Кармелюка, Пархоменка, Щорса, Ковпака, Олега Козового і других героїв нашого народу, плем'яючи і викриваючи зрадницьку антинародну діяльність Мазепи, Дорошенка і інших запродавців.

14. Пленум обкому КП/б/ у звертає увагу партійних організацій на те, що масово-політична робота серед населення повинна бути скерована на розклад націоналістичних банд, на виховання населення у ненависті до німецько-українських бандитів, залучення всього населення до активної і рішучої боротьби з бандитами..." Уіз таємної резолюції пленуму волинського обкому КП/б/у від 3 жовтня 1944 р./.

Як виходить із наведеного документу, в тематику масово-політичної роботи, крім "актуальної" брехні про революційну роботу українського народу, що ведеться сьогодні, включається також всі академічні, так би сказати, питання історії українського народу, - включається очевидно, не для того, щоб їх висвітлювати згідно з історичною правдою і цим сприяти поширенню в народі історичних знань і піднесенню його національно-політичного виховання, а для того, щоб, як цього вимагає "резолюція", цю правду перекучувати, опльовувати історичну традицію і в цей спосіб розкладати, деморалізувати народ.

Та найчастішою темою більшовицької "масово-політичної" роботи серед українського населення є тема про "непереможність могутнього Союзного Союзу", про його "непереможну червону армію, озброєну найпередовішою у світі воєнною технікою", про недоцільність і без-виглядність з цієї причини визвольної боротьби українського народу. "З ким ви беретесь воювати? З Союзним Союзом? - питає українських селян леманом російською мовою депелявий більшовицький агітатор. "Зайк Та ж Союзний Союз захопив сьогодні половину Європи, червона армія розбила наймогутнішу в світі гітлерівську армію в нас мільони танків літаків, мільони солдат. Молотов диктує сьогодні всьому світові: А що ж маєте ви? Кілька автоматів і крісів. Ми вас усіх, як мишей, зайку видушимо. Проти кого ви відважуєтесь востанати? Ще день-два і по вас і не останеться!" Послугувачись такими аргументами, тупий більшовицький агітатор почував себе найкраще: далеко легше погрожувати українському народові, як його переконати в неслухності його вимагань. І от він погрожує і танками і літаками, і непереможною червоною армією. Ідейному фанатизмові найсправедливішій у світі ідеї розперезаний, тупий і зарозумілий одночас московський салдафон погрожує оголенням, закутти у нандр курахен. І традиційно, і підло - по-московськи.

При тому треба підкреслити, що всю цю отруйну брехню поширюють більшовики насильно; насильно зганяють людей на пропагандивні мітинги, насильно примушують оглядати кінофільми, не оглядаючись на те, чи подобається це населенню, чи ні, закидають його пропагандивною літе-

ратур^ю, пресою.

Так, отже, з одного боку, для поширення найпідлішої в світі брехні, для морального тероризування українського народу мобілізуються всі величезні засоби, що їх мають для пропаганди сьогоднішня техніка і диктаторський, стерористичний режим. З другого боку, з метою знищення національної правди українського народу знищуються українських учених, вільну українську науку, викидається ця наука зо шкіл, гостро карається за кожне слово, сказане в обороні правди, знищуються всіх тих, які активно виступають в обороні цієї правди.

Такі методи боротьби большевицьких загартників проти ідейно-політичних позицій українського визвольного руху, проти моральних вартостей українського народу. Уже цілі сторіччя тому назад увесь культурний світ запланував такі методи боротьби як ганебні, підлі протинародні реакції.

В своєму намаганні сковпромітувати український національно-визвольний революційний рух большевики не обмежуються лише пропагандою, не обмежуються лише "теоритичними" аргументами, вони, а головне НКВД і НКГБ, застосовують цією метою більш конкретних, більш дійових більш "ефективних" засобів. Та про це дещо пізніше.

+ + +

Паралельно з пропагандивно-політичним наступом большевиків на ідейні позиції українського національно-визвольного руху, йде також із збройно-терористичний наступ на діючі на українських землях самостійницькі організації - на УВВР, на УПА, на ОУН, на весь український народ, який співчував самостійницькій боротьбі і підтримує її.

Не будучи в стані самі дати собі раду з революційною боротьбою, що її веде український народ, НКВД і НКГБ /тепер НКВД і МГБ/, крім власних поліцейських військ, проти нього широко використовують також військові частини червоної армії з усім їх озброєнням: важкою скорострільною зброєю, мінометами, артилерією, танками, літаками /усіх родів/, прожекторами, панцирними автами, нерідко бронепоездами, усіми може дорними засобами зв'язку. Боротьба НКВД і частин червоної армії проти відділів УПА та інших збройних формацій українського революційного підпілля приймає дуже часто форми широкомасштабних модерних бронтових бойових акцій, в яких беруть участь і співдіють між собою всі роди військ і зброї. В той час відділи УПА користуються лише найлегшою піхотною зброєю /головне крісами, автоматами і легкими кулиметами/.

У великій весняній облаві проти українського підпілля, що проводилася в 1945 р. на Гоцульщині /почалося 15. IV. 45 р./, крім спеціальних військ НКВД, постійних охоронних залог райцентрів та опірних пунктів на терені районів, "істребітельних баталіонів", брала участь дивізія фронтових військ Ч.А. з усім своїм озброєнням - важкими кулиметами, мінометами, артилерією, панцирними автами, Цілими днями понад селами і лісами Гоцульщини ширяли розвідувальні літаки, які скидали запалювальні та дугасні бомби і обстрілювали з кулиметів мирні оселі. Зрозуміло, що підчас таких акцій є жертви не лише по боці підпілля, а по боці мирного населення. В наведеному нами випадку по боці мирного населення загинув 112 чоловік.

В час фронтових дій між Ч.А. та німецькими арміями на лінії Ковель-Острина в м. Березні-липні 1944 р. проти УПА і українського революційного руху в цілому кинули большевики цілі десятки фронтових дивізій. Завершенням цієї боротьби був бій під Гурбами /23. IV 1944р./.

Для наступу на повітський становища кинули большевики тут великі у великій кількості танки і літаки.

В облаві яка відбувалася в червні 1945 р. на села і ліси трикутника Жовків - Жовків - Яворів /Львівська обл./, брали участь піхотні, танкові частини червоної армії, артилерія, авіація.

17-18. IX. 1945 р. На т. зв. Завадівський ліс /Волинська обл./ кинули большевики червоноармійський піхотний полк з н. Володимир Волинський. Через два дні обстрілювало ліс із важких гранатометів та арти-

/В цьому місті, як і звесь час у дальшому, маючи на увазі основну мету нашої статті, ми всі наші твердження ілюструватимемо лише кількома відповідними прикладами. Частина відповідних матеріалів про большевицьку терористичну політику вже опубліковано в різних піддільних виданнях українського самостійницького руху і ми деякі приклади беремо просто з цих видань. Інші приклади беремо з нових матеріалів - ред./.

Отже, в загальному, для революційної боротьби українського народу проти московско-большевицьких окупантів характерне таке співвідношення сил: по боці большевиків багатотисячні загони кінд, різні військові спецвідділи, спеціально вишколені і призначені для боротьби з партизанами, цілі дивізії бронтових військ ч.а. разом з усією їх технікою, керовані досвідченими генералами, вся ця величезна армія забезпечена тилом, що його становить цілий СРСР; по боці українського революційного підпілля - кілька десятків тисяч української, найбільш патріотичної молоді, яка ще вчора сиділа в школах за книжками, кілька десятків тисяч повстанців, озброєних лише крісами, гранатами, пістолями, і вся ця зброя в різних системах і завжди вона розподілена так, що коли в когось з граната або пістоля, то він уже нерідко без кріса, кілька десятків тисяч повстанців, яких командири в основній своїй масі ще лише вчора були гімназистами, селянами, робітниками і здобули свої кваліфікації не в військових школах а в вогні безпосередньої боротьби, партизанські загони без баз, без постачання, без тилу і все це в умовах, куди закінчилася війна і ворог мав не зв'язані руки, і все це при відсутності будьякої найменшої хоч би, допомоги зі зовні. Нерівність сил тут - величезна. Здатий еквівалент тих усіх переваг, маючи мав по своєму боці ворог, - це фактична віра українських навіть повстанців у правоту справи, за яку вони борються.

Створення по своїй боці величезної переваги в людях і бойовій техніці - це одна з основних метод боротьби большевиків з українським революційним рухом. За допомогою цієї методи вони, хоч і завдали українському підпіллю і УПА величезних втрат у людях своєї основної мети - цілковитого знищення українського підпілля - не досягнули. З усіх великих акцій-облави, в яких брали участь десятки дивізій ч.а, УПА і ОУН /всі члени ОУН з огляду на си дивічні умови большевицького режиму, озброєнні/ завдячу, головне, набутій високій майстерності партизанської боротьби і підтримці населення вийшли переможно.

Коли мало ефективною показалося одна метода, кінд почало шукати інших /метод/, ще більше варварських більших злочинних. В 1946 р. на весну большевики в боротьбі з УПА застосували методу масового випалювання лісів у тих теренах де сподівалися більшого згуртування сил УПА.

До такого засобу вони вдавалися вже в попередніх роках, але тоді це були, радше, окремі, відірвані, а не масові випадки. Мета цієї варварської акції - примусити відділи УПА і групи революціонерів - підпільників покинути ліс і вийти на безлісні терени, знищити ліс, як прикриття для повстанців, і в цей спосіб полегшити собі боротьбу з підпіллям.

Способи переведення такої акції палення лісів були різні. Дуже часто большевики підпалювали ті сектори лісу, які вони вважали за такі, що там перебувають повстанці. Одночасно на всіх сусідніх просіках, стежках робили сильні застави. Застави мали знищувати вогнем усіх тих повстанців, що відступали б з підпаленої частини лісу. Від запаленої частини звичайно загорявся звесь комплекс лісу. Запалювали ліс або безпосередньо самі оперуучий /енкаведівські відділи, або авіація /райньюм весною/ запальними бомбами, або таке завдання давало кінд сексотам.

Весною 1946 р. в цей спосіб спалено майже всі соснові ліси в Козельщині /т. зв. Думанський Ліс спалено цілком/, в північно-східній частині Львівської області /Сокальщина, Равщина, Радеківщина, Брідщина/, ліси в околицях Станіслава /Чорний ліс/ і цілий ряд менших лісових масивів.

Крім цього треба додати, що вже в 1944р. на території дій УПА, для унеможливлення повстанських засідок вирубано або спалено багато лісу по обидвоім боках усіх залізних шосейних або інших важливих доріг.

Матеріальні втрати країни в наслідку такої акції - величезні.

В лісовому комплексі Лопатин - Грицєволя /Львівськ. обл./ вигоріло понад 3600 моргів лісу. Між Топоровою і Трійцею /Львівськ. обл./ згоріло дев'ять тисяч моргів лісу. Таку методу большевики примінують у той час, коли Україна є однією з найзлабуніше заліснених країн Європи, коли сьогодні в наслідку воєнних дій і теперішньої большевицької грабункової експлуатації лісів стан лісів на Україні більше як трагічний.

Большевики не обмежувалися лише палінням самих лісів. В багатьох випадках разом з лісами вони спалювали також підлісні села, присілки і хати. Під час палення лісів спалено, нпр., такі села: Волиця, Радванецька, Кути біля Трійці, Лісові біля Топорова, Лобролізка біля Шурович /Львівськ. обл./.

З метою утруднити УПА і революційному підпіллю в цілому контакт з українським населенням большевики широко застосували методу виселювання українського селянства з підлісних сіл та хуторів, в багатьох випадках виселювані села та хутори большевиками спалювалися.

В Мороданському р-ні, Волинської обл., нкзд повіганяло з хуторів усіх людей. Серед вигнаних із своїх хат селян, які мусили приміщуватися після по кілька родин в одній хаті, вибухнув тиф та інші інфекційні недуги.

На початку 1946 р. в Равенському р-ні, Дрогобицької обл., виселено такі гутори і підлісні присілки: Лучки парцеляція коло с. Новин, Забугай та Ковбаса коло с. Которини, Вільшаниця коло с. Монастерець, Фільварки та Заподрини коло с. Буянів, Лісничівка коло с. Чертіж, Парцеляція коло с. Корчівка.

Крім палення лісів, виселювання селян із підлісних хуторів і сіл, большевицькі злочинці в боротьбі проти УПА й українського революційного підпілля застосовували методу бактеріологічної війни.

На весну 1945 р. на Волині нкзд роздало між сексотів отрую з завданням отрувати учасників УПА, членів ОУН, подаючи отрую до їжі і води.

На весну 1945 р. в Станіславській обл., коли нкзд довідалося що УПА скуповує на чорному ринку протитифозні застріки випустила на цей ринок спеціально спрепаровані, затруєнні застріки, від яких хворі по кількох годинах серед страшних мук умирали. На щастя, лікарі УПА досить скоро викрили цей страшний, злочинний підступ. До того часу однак, заки підступ викрито, від таких затруєних застріків померло кільканадцять повстанців.

В цей самий час тобто навесну 1945 р., в Станіславській обл. нарочно звільнено з таборів багато затифознених полонених. Вони, за планом нкзд, мали розповсюдити тиф серед населення і, тим самим серед УПА і українського підпілля. Крім того большевики вислали на села спеціальних агентів, які вешталися під маскою то втікачів з таборів, то профітаків, то ворожбитів і мали за завдання заходити до всіх підлісних хат і сіл і залишати там тифозні боші. Тому, що до підлісних сіл найчастіше заходили повстанці, це мало спричинити серетний поширення плямистого тифу. З цією ж самою метою, тобто з метою розповсюдити тиф серед українського революційного підпілля, большевицькі загарбники не організували боротьби з плямистим тифом, який в різний час і в різних околицях лютував в останні роки на Україні серед цивільного населення. При контакті населення з повстанцями тиф, за большевицькими планами, мав переноситися до УПА і її знищувати. Боротьбу з плямистим тифом серед цивільного населення мусіло вести власними засобами українське підпілля /нпр., в Калуському і Долинському р-ні - Станіславській обл., силами і засобами підпілля переведено протитифозні щеплення/.

Відомо, що бактеріологічна війна заборонена міжнародними угодами. Жодна, навіть гітлерівська, армія в останню війну не застосовувала методу бактеріологічної війни. Ці методи застосовували в боротьбі проти УПА большевицькі злочинці.

Треба також підкреслити, що як правило, в боротьбі проти УПА й українського підпілля большевики вживають розривних куль, вживання

розривних куль також заборонено міжнародними угодами про способи ведення війни.

Знаючи, що найкращим тереном для партизанських дій в Західній Україні з гірські райони Карпат при умові наявності там відповідної харчової бази, большевицькі окупанти вирішили унеможливити там партизанські дії шляхом організації голоду. Цей план вони реалізують у першу чергу через повний зрубунок гірського населення з тих мінімальних плодів, які вони може зібрати з маленьких клапчиків неврожайного гірського ґрунту /мовляв, як не буде мати населення що їсти, то й повстанцям не дасть нічого/, та через заборону гірському населенню купувати зерно на долах і завозити його в гори. Гірське українське населення Карпат, яке завжди жило в економічній нужді, сьогодні обкладені відносно дуже високими контингентами, податками і позиками, живе дослівно на рахованих картоплях. Крім того, з боку відповідних обласних центрів постійно появляються нові розпорядження, якими забороняється купувати і завозити сюди хліб із долів. Отже від двох років большевики фактично проводять голодову блокаду Карпат з метою голодом змусити відійти УПА звідти з карпатських лісів.

Точно таку саму політику голодової блокади застосували большевики і до другого доброго для партизанських дій терену - до Поділля.

Особливо злочинна і бандицька поведінка большевицьких окупантів з полоненими і раненими українськими повстанцями і революціонерами.

Для точності необхідно на самому початку сказати, що білці УПА і члени ОУН в основній своїй масі не визнають жодного визнання полону. Опинившись у безвихідній ситуації, майже кожний підпільник і повстанець стріляється або розривається гранатами, щоб лише не потрапити живим у руки ворога.

На умовлена, поперше, дуже високою ідейністю учасників українського визвольного руху, їх безприкладним у світі патріотизмом і, подруге, варварським трактуванням полонених повстанців і революціонерів большевиками. З, одначе, виняткові випадки, коли то заскочені нагло ранені чи в будьякий інший спосіб обезвладнені повстанці або революціонери не мають часу чи фізичної змоги покінчити з собою і, якщо большевики їх відразу на полі бою не розстріляють, бо й такі випадки бувають - попадають у полон. Про ці саме випадки скажемо кілька слів.

Всі зловлені живими полонені повстанці і революціонери переходять основні допити НКГБ. Ці допити в'являються одним варварським фізичним тортуруванням допитуваного з боку НКГБ. Поминаємо тут такі "звичайні" поліцейські прийоми, як постійне, триваючи цілими місяцями переслужування, притримання в безсонності, застрашування, моральний шантаж і терору легкі фізичні побиття. Щоб дістати відомості про українське революційне підпілля, НКГБ і НКВД не зупиняються дослівно перед жодними, не тільки варварськими прийомами: припікають розпеченим залізом тіло, деруть із живих людей шкіру, виривають волосся, нізти, відрізають плеві органи, шинка - груди, розкидають на хрестах, вшачають, але так щоб людина не відразу загинула, виокрають багнетами очі, проколюють плечі, груди, вширши викручують руки, виломлюють пальці на руках і на ногах, виривають на голові волосся, для збільшення муки, роз'яструють рани.

8. У. 1945 р. в с. Надорожжя Отинівського р-ну, Станіславівської обл. большевики вбили одного повстанця, а другого зловлено на полі, привели в село і на очах усіх людей тортували, аж поки він у муках не помер.

11. У. 1945 р. в с. Кобинь, Чернівецької обл., підчас наскоку енкаведисти зловили 2 повстанців живими. Цьогож самого дня обох полонених повстанців енкаведисти відвезли до с. Брачниця, де через кілька годин їх жакливо тортували. Коли ж повстанці вірні складаній присязі, ні в чому не хотіли признатися, енкаведисти закликали кількох старших господарів цього села і в їх присутності обидвом полоненим повстанцям відтнули плеві органи. Потім повстанців викинули на гній, де вони серед страшних мук померли.

8. X. 45 р. в с. Старий Гвіздець, Городенського р-ну, Станіслава обл., НКВД зловили Федосівку Равиля з сином, які співпрацювали з УПА. Під час переслужування обидвоє вирізали на плечах хрест.

16. XI. 45 р. в с. Стецева /Коломеїщина/ большевики взяли в полон двох повстанців. Одному з полонених вирізали на чолі тризуб.

Під час валих облав на терені Гуцульщини в м.квітні 1946 р. з полоненими повстанцями енкаведисти поводилися з особливим садизмом: при допитах здирали повстанцям шкіру з рук, оббивали нігті, штиком різали обличчя, ламали кості, вибивали зуби, забивали в ніс патрони. Все це відбувалося на очах насильно зібраного населення, від цього видовища багато жінок збожевело.

15. III. 46 р. в с. Підпечери, Станіславівського р-ну, тієї ж обл., більшовики взяли в полон двох повстанців: Стефанів Ярослав, років 20, і Йогану Василя, років 19. Зараз у штабі почався допит. Коли повстанці, отримувачи присяги, не хотіли зрадити військових і підпільних таємнців більшовики їх жорстко стуртували: відрізали полові органи, припікали зрозпеченим залізом, а після побитих, роздягнених до нага, ввели на міст і кинули в ріку, де повстанці потопилися.

Дуже часто полонених повстанців більшовики розстрілюють безпосередньо на полі бою.

6. II. 46 р. в с. Колодіївка, Станіславівського р-ну, тієї ж обл., розстріляно полоненого стрільця УПА родом із східних областей.

27. II. 46 р. в с. Підпечери, цього ж р-ну, розстріляно на місці бою стрільця УПА Слободяна Павла.

15. III. 46 р. в с. Добрівляни, Станіславівського р-ну замордували більшовики на місці бою стрільця УПА Олійника Дмитра.

Впродовж 1944-45 рр. більшовики масово застосовували "методу" прилюдно вбивання полонених стрільців УПА і зроблених революціонерів-підпільників.

В м. Березні-лині 1944 р. на тих теренах Західної України, які опинилися в тилу большевицького фронту, це вбивання було таким масовим що важко було просто знайти село чи місто, в якому не відбувалася б така еказеція. Часто на відтинку I-II км, на кожному телефонному стовпі при шосе висіли повішені повстанці. /с. Мишковичі Микулинського р-ну Тернопільської обл./

Навесні 1945 р. з метою залжати українське населення і і таким чином визнати його від співпраці з революційним підпільям більшовики почали масово прилюдно вбивання повстанців у райцентрах та інших більших містах. Такі еказеції відбувалися в Березанах Черткові /Терноп. обл./, в Стрільках Нових /Дрогоб. обл./, Вібрі /Львівськ. обл./, в м. Корець /Рівненська обл./ і цілому ряді більших і менших міст Західної України.

Всі полонені більшовиками повстанці й підпільники-революціонери, які не загинули на енкаведівських тортурках /а таких дуже мало/ і яких більшовикам не вдалося зломити, засуджуються большевицькими "народними судами" до багатьох років /найменше 20/ теренного увязнення, зв'язаного як правило, з висилкою в Сибір на каторжені роботи. На кількох роках перебування на цих роботах людина, звичайно, гине. Дреські засланні політиччя в'язнів у Сибір були кращі у порівнянні з такими ж большевицькими засланними. "Соціалісти" в цьому відношенні далеко перевищили своїх попередників - царів.

Барварським тортурванням навістанськх більшовики намагаються змусити полонених до зради їх військових і підпільних таємниць, які вони як виняки УПА речисто присягли зберігати, отже, намагаються їх довести до цілковитого морального заломання, до знищення їх як людей, до зіпхнення їх на дно цілковитого морального упадку. Полонених повстанців і революціонерів обивають большевицькі кати змушують видавати місця постів відділів, подавати відомості про всіх відомих командирів і товаришів, про повстанські жерчеві нагазники, про склади зброї, про всіх підпільників-революціонерів, з якими полонені мали контакт, змушують подавати відомості про свою родину, про всіх громадян, до які співпрацюють з УПА і з підпільям взагалі, змушують полонених прилюдно виступати на мітингах перед населенням, яке зрештою деяких повстанців з їх діяльності в УПА, з заявами проте, що вони засуджують свою попередню боротьбу за Самостійну Україну, визнають свої "помилки" і "дякують" радянській владі за те, що вони змогу вернутися до "мирної праці". Будучи поставлені через НКВД в такі умови, людина, як ми вже сказали, цілковито морально знищується, гине, перестає бути людиною і під керівництвом енкаведівських посіпаки дозволу найбільш ганебних злочинів, які в моральних умовах у її випадку були б не до підумання.

Дуже часто тоді, коли до т-акої заломленої енкаведівським терором людини вертається на увлину здорова притомність, вона не витримує і кінчає самогубством.

4. I. 1946р. до с. Буратин, Заболотецького р-ну, Львівськ. обл., більшовики привезли полоненого повстанця і змушували його показати збіжжені магазини УПА. Повстанець, не хотючи бути зрадником, коли переходив попри криницю, скочив у неї і втопився.

Багато випадків, коли повстанці усвідомивши собі весь трагізм своєї становища, доведені до краю розпачу, зривали з рук своїх енкаведівських охоронників зброю і стрілялися нею, перерізували собі чимебу: будь гострим горлом, артерії, щоб лише рятувати перед людьми свою честь людини, свою честь повстанця.

Застосовуючи таку саме методу - методу морального заломлювання учасників українського революційного руху шляхом найбільш варварського терору - більшовики, крім безпосереднього поборовання українського революційного підпілля, намагаються в цей спосіб також морально заломлювати українське громадянство, деморалізувати його, мовляв, дивіться, які ці ваші повстанці, "сиплять" усе, що знають, так роблять усі, незабаром зліквідуємо таким чином усе підпілля. З цією метою вони цілковито заганяють тисячі і тисячі героїчних моментів, які має на своєму рахунку українське підпілля, перекручують факти і поширюють всіма засобами пропаганди нечисленні, найменші хоч би, випадки заломання, в наслідок терору, з боку окремих повстанців. Така метода - це ще одна, гідна більшовиків, метода дезорієнтації і морального заломлення українського громадянства.

Цілком використавши відомості про підпілля, які міг їм подати стероризований і морально змищений полонений повстанець, більшовики таких людей потім розстрілюють /і це в більшості випадків/ або засуджують, як і всіх інших, до багаторічного тюремного ув'язнення.

7. I. 1946р. в с. Колодівці, Станіславівського р-ну, цієї ж обл., більшовики розстріляли бывшего стрільця УПА Зуб'яка Василя. Він, стероризований більшовиками, заломився і вів більшовиків по відомим йому підпіллям пунктах.

В 1945р. таких заломаних повстанців більшовицькі окупанти почали включати до окремих провокативних відділів. Ці відділи перебувають під командою енкаведівських офіцерів і призначені для боротьби з українським визвольним рухом у всіх його формах. Та про це буде мова пізніше.

Якщо йдеться про поступування більшовицьких катів з раненими повстанцями, то воно нічим не відрізняється від їх поступування з полоненими повстанцями.

В багатьох випадках ранених, як і полонених, повстанців більшовики розстрілюють відразу на полі бою.

Під час наскоку на с. Яшицю, Станіславівського р-ну, більшовики зловили раненого повстанця і, нібито, відпускаючи його вільним, застріляли на місці пострілом ззаду.

В цьому ж самому селі 27. V. 1945р. озвірілі більшовицькі кати захопленого раненого повстанця добили крісами.

25. IV. 45 р. під час великого бою між відділами УПА і більшовиками під Гурбами /Рівненська обл./ більшовики вимордували 200 ранених повстанців і 200 чол. повозголошених до УПА, ще не озброєних.

5. III. 1946р. в лісі біля с. Іспас більшовики тяжко ранили Леонія Федора. Тяжко раненого більшовики добили прикладами крісів.

31. I. 46р. в с. Іспас, Колемишського р-ну, Станіславівської обл., більшовики захопили в полон три санітарки і 2 жових повстанців. Повстанець Іміль і санітарка Варка відразу заявили більшовикам, що нічого їм не зрадять про підпілля. Більшовики їх на місці розстріляли. Інших взяли до приміщення гарнізону і почали допитувати. Під час допиту санітарки ні в чому не призналися. Більшовики їх у звірський спосіб тертурвали: тяжкою шиною поломали їм руки і ребра, потім розстріляли. Розстріляни переводив ст. лейт. Лешев, оперпрацівник Коломишського вкГБ. Він запровадив санітарок під вікна хат їх батьків/санітарки походили з цього ж села/перед розстрілом захитав дівчат, чи

вони знають, за що гинуть. Дівчата відповіли: "Ми гинемо за Самостійну Україну". Після цього дівчат на очах батьків розстріляно. Тіла розстріляних санітарок лежали два тижні на снігу не поховані, а щоб їх ніхто не відважився хоронити, гарнізон виставив коло них варту. За 2 тижні пси розшарпали тіла розстріляних дівчат.

Ільш загальним є, однак, тортурування ранених, як і полонених, повстанців з метою роздобути від них відомості про підпілля. Те, що хтось ранений, ніяк не впливає у випадку кивд і киб на характер стосованих до нього методів допитування.

19.X.1945 р.б.с. Свидниц, Турківського р-ну, Дрогоб. обл., енкаведисти напали на повстанську шпитальку, в якій у той час лікувалися три ранені повстанці. У шпитальці потрапили живими в руки сталінських катів дві важко ранені санітарки УПА і троє цивільних людей. Енкаведисти всіх їх під час допиту пекли на гарячій кухні.

1.VII.1945 р.в с. Полонична, Кам'янка-Струмилівського р-ну, Львівської обл., большевики затортували на смерть зловленого ними раненого повстанця.

8.III.1945 р. під час великої облави на береги Дністра біля с. Ісаків /р-ну Товмач, Станисл. обл./ потрапив у руки ворога ранений повстанець Вербовий. Коли енкаведист його запитав, за що бореться, і коли повстанець йому відповів, що за Самостійну Україну - один з енкаведистів пребив його штиком.

9.VI.1945 р. до с. Нараїв Березанського р-ну, Терноп. обл., енкаведисти привезли зловленого раненого повстанця і тут його, допитуючи, тортували так довго, аж поки він не помер.

24.III.1946 р. в с. Піддзвірниці, Комарницького р-ну, важко раненого у бою повстанця большевицькі кати кілька разів кидали в зогаць запалених будиноків і так по-варварське його замордували.

Лише у виняткових випадках большевицькі кати раненим полоненим повстанцям забезпечують лікування. Це діється, звичайно тоді, коли большевикам відомо, що ранений має більший авторитет серед підпілля або серед українського громадянства. Большевикам йдеться в такому випадку про те, що таку людину терором зломити і потім використати його ім'я для деморалізації українського підпілля і громадянства.

У величезній більшості випадків зловлені учасники українського підпілля ні в чому не признаються, не заломлюються, не хочуть підписувати жодних "покаєнних заяв". В таких випадках большевики не зважаючи на гострі протести з боку полонених, а найчастіше без їх відомо, самі /як правило/ пишуть від їх імені "покаєнні заяви" і розповсюджують їх у формі листівок, в пресі.

Так поступили вони і нр., у випадку одного з командирів УПА - Рудого. Командир Рудий, хворий на тиф, під час змін місця постов потрапив у засідку і серед замішання /сполошені коти понесли його просто в руки большевиків/ і в неприємності потрапив у полон. Через якийсь час після цього появилися большевицькі листівки в яких містилася написана, нібито, Рудий заява про те, що він, борючись в УПА проти большевиків "помилявся", а тепер зрозумів свою провину, добровільно зголосився до органів кивд і вирішив виправити свої помилки, "допомагаючи" радянській владі у знищенні українського революційно-визвольного руху, - В заяві говорилося також про те, що, нібито, він, Рудий, допоміг большевикам зловити Командира УПА - Північ - полк. Кліма Вавура. Вся ця "заява" Рудого - вигадана від початку до кінця. Большевицькі окупанти скористувалися тим фактом, що в їх руках перебував хворий на тиф, видатний Командир УПА і самі написали від його імені потрібно їм заяву. Мета цієї заяви - помилуючи компромітуючі відомості про відомого Командира УПА, деморалізувати українське населення, революційні українські кадри.

Часто імена українських повстанців і революціонерів використовуються в большевицькій пропаганді як доказ того, що радянська влада нібито, всім тим, які попадаються живими в руки і "покаються" - прощає, дає їм можливість "мирно працювати" навіть у тому випадку, коли це керівні учасники революційного руху.

В цей спосіб використовувється більшовиками ім'я керівного члена ОУН Дороша, який попав у руки більшовиків разом із товаришами, будуче загазованим у кривдці газовою гранатою, киноттю туди більшовиками.

Так поступали вони і у випадку пор. Зміюки, видатного Командира УПА, сина Дмитра Вітовського - відомого політичного і військового діяча українського визвольного руху в період першої світової війни. Більшовики використовувать його ім'я в листівках, доказують, що він живе, і намагаються переконати українське населення, що радянська влада, нібито, "продає" всім тим учасникам українського підпілля як рядовим, так і керівним, які прийдуть з "повином".

Доля тих усіх ранених повстанців, які захоплені більшовиками, виздоровіють, так само, як усіх інших повстанців. Всі вони судяться і вивозяться більшовиками у віддалені райони або тримаються в тюрмах.

Бувають і такі випадки, як, нпр., в с. Комарів, Галицького р-ну, Станисл. обл. /серпень 1945 р./. Підчас великих облав, які тоді тут відбувалися, більшовики заарештували одну 18-річну дівчину. Її зразу при вступних допитах сильно збили і стуртували і непритомну без жодної допомоги залишили на місці допиту під лавкою. Рідня відвезла згадану дівчину до шпиталю, але звідки її, як "бандеровку", по кількох днях викинули, дівчина вдома померла.

Більшевицькі варвари не залишають у спокою навіть трупів і могили українських повстанців і революціонерів, що впали в бій. У звірчій люті вони дику знущавлять над трупами: прив'язують коням до хвостів і волочать по дорогах, спалюють у вогні, не дозволяють цілими тижнями хоронити, роблячи при тілах упалих засідки, замінують поле довкола трупів, хоронять їх там, де закопується скот. Предметом оскаженілих розшуків більшевицьких катів є також могили тих повстанців, що їх удалося ~~на~~ населенню ~~темно~~, часто з великим ризиком /за похорон повстанців нквд арештовує/, похоронити. Коли вдається більшовикам знайти таку могилу, вони її обкопують, розкопують, знищують хрести, витягають тіла, знущавлять над ними, завозять на окопськя, залишають у придорожніх ровах, на підміських смітниках. З трупів завжди обдирають одяг, взуття, білизну, і залишають цілком голими, навіть тоді, коли вони лежать у найбільш людних місцях.

27.V.1946 р. біля с. Явче, Букачівського р-ну, Станисл. обл., із засідки був ранений повстанець Боян. На другий день труп повстанця більшовики вкинули в криницю на Короліці біля с. Молошблин.

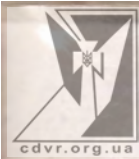
18.XII.1945 р. в с. Полівці, Вілобожницького р-ну, Терноп. обл., більшовики скинули хрести з могил упалих повстанців. Ніччю на цвинтарі робили засідку.

2.XII.1945 р. в с. Чернокінци пробіжницького р-ну, Терноп. обл., в бій з більшовиками загинув повстанець із групи УПА-Схід. Біля трупа повстанця більшовики протягом 5 днів робили засідку.

20.VIII.1945 р. в с. Граді, Колківського р-ну, в бій з більшовиками загинув сотенний Залізняк і його козак Коля. Обидва трупи більшовики забрали до Колок і там їх прилюдно повісили.

15.I.1946 р. в с. Підпечари, Станеславівського р-ну, цієї ж обл., тіло вбитого повстанця Андрія тільки в білизні повісили більшовики на паркані біля сільради. На грудях прибили цв'яками таблицю з написом "бандит". Біля повішеного трупа через два дні стояла більшевицька варта. Потім більшовики вивезли труп на окопськю і там не закопали його в землю, підмінували. Підміноване тіло пролягало там до 25.III.1946 р.

Цього ж самого дня в с. Підлужя, Станеславівського р-ну, цієї ж обл., загинуло два повстанці. Більшовики примушували селянина Долішнього Михайла тіла вбитих, зв'язані колючим дротом, тягнути до сільради. Селянин відмовився, і за те більшовики його важко побили. Потім тіла вбитих прив'язали коням до хвостів, притягли їх під сільраду і повісили. Тут вони висіли через чотири дні.

20. II. 1946 р. в с. Тязів, Галицького р-ну, під час допитів енкаведисти замордували Ковальчук Марію, матір визначного в цьому районі повстанського Командира Бородатого. Труп забрали до Галича і викинули під будинок НКВД на смітник.

4. VII. 1945 р. в с. Горохолина, Богородчанського р-ну, Станисл. обл., більшовики вбили повстанця Літчина Степана. Трупові вибрали штиком очі.

2. X. 1945 р. в с. Річка, Косівського р-ну, Станисл. обл., під час наскоку НКВД, щоб не потрапити живим у руки ворога, застрелився сотенний УПА д. Ов'ятослав. Тіло його більшовики крідькома підпінували. Коли тіло люди забирали в домовину, міна вибухла і забла 70-річну Стефуранчин Марію, що клячала при молитві, а також двох малих хлопчиків.

29. X. 1945 р. в с. Мичиців, Бережанського р-ну, Терноп. обл., енкаведівські гізми розкопували гроби, шукаючи тіла підпільників.

Так не знущався над трупами і могилами впалик у бою воjakів ще, набути мабуть, дотепер нікто в світі. На такі знуцання спроможні лише большевицькі злочинці.

+ +
+

Не будуче в стані перемогти український самостійницький революційний рух ні на ідеологічному фронті, ні на фронті безпосередньої збройної боротьби проти самостійницьких революційних організацій, не будуче в стані перемогти українське революційне підпілля в боротьбі чесній, одвертій, — більшовики, які не гидуєть жодними, найпідлішими навіть, засобами, основним засобом боротьби проти українського революційно-визвольного руху зрєбили агентуру, зраду.

З огляду на те, де діє агетура, її поділяється на внутрішню і зовнішню.

Зрозуміло, що більш небезпечною формою агетури є внутрішня агентура. Вона є тією смертельною загрозою для революційно-підпільного руху, яка, будуче добре законспірованою, може діяти для нього згубно, знищуючи його з середини.

Вже в 1941 р., після вибуху німецько-большевицької війни, відступавши з українських земель і баначи основну загрозу для свого панування на Україні не в гітлерівських загарбниках, а власне в революційному самостійницькому русі українського народу, більшовики залишили на Україні тисячі своїх агінтів, часто таємних членів компатії чи комсомолу для того, щоб вони здобували довір'я українського самостійницького революційного підпілля, входили в нього і провадили тут свою підливну зрадницьку роботу. В деяких випадках, в наслідку викликаного війною замінання і, головне, в наслідку широкого розгортання визвольно-революційної боротьби на щораз нових теренах, таким агентам у деяких місцях удалося вдертися в лави українського підпілля, тут зразу вони почали ворожу українському самостійницькому рухові підливну діяльність. Слід підкреслити, що багато большевицьких замаскованих, перебувавши на українських землях підчас гітлерівської окупації, вступило на службу до гестапо та інших поліційних гітлерівських організацій для того головне, щоб руками німців видамувати український самостійницький рух. Деякі відповідні матеріали і документи, що відносяться до цієї справи, вже опубліковано в українській підпільній пресі /див. "Г і Ч" №8./ з метом винищувати український самостійницький рух руками німців усі большевицькі агенти, що були в гестапо і в лавах українського підпілля, якнайтісніше працювали між собою. Крім цього такі агенти мали не допускати до виконання наказів Командування УПА про боротьбу, нпр., з большевицькими партизанами, які, виконуючи доручення Кремля, продерлися на Україну, немилосердно грабили українське селянство та, опановуючи окремі лісові комплекси становили поважну перешкоду для молодої УПА.

Найважливіше завдання внутрішньої большевицької агетури в період німецької окупації України було якнайкраще замаскуватися, здобути якнайбільше довір'я серед українського самостійницького підпілля, зайнята в ньому керівні пости для того, щоб зрадою завдати йому

смертельного удару тоді, коли українські землі знову/окупує червона армія.

Це своє завдання - завдати смертельного удару українському самостійницькому підпіллю - наслані агенти мали виконати шляхом: а/зрадницьких атентатів на командирів УПА, керівників підпілля /іх вони виконували звичайно під час боїв/; б/ постачання якб усіх таємних наказів, інструкцій, документів і взагалі інформації про діляки і життя українського підпілля, зокрема таємних інформацій про те, де і коли відбуваються наради і конференції керівників підпілля, де і коли хто з визначних керівників переходить, де хто живе живе; в/ саботування роботи, невиконання наказів, головне тоді, коли агент займає якийсь керівне становище в підпіллі; г/скиривування роботи на невластивий шлях на якомусь терені тоді, коли агент займає відповідний керівний пост; д/ініціювання потрібних боїв, іх невідповідне ведення з метою знищувати в цей спосіб сили УПА /коли агентом вдалося стати командиром/, стягати репресії ворога на українське населення; е/ініціювання політичних виступів, що компромітують революційний рух; з/ викликування непорозуміння у підпіллі, недовір'я між його учасниками; ж/розбудови широкі сітки внутрішніх агентів в організаціях українського підпілля; з/ поширення дефетистичних настроїв серед підпільників, в повстанських відділах.

Зрадники, наслані кремлівськими імперіалістами в лави українського підпілля, не виконали завдання, поставленого їм іх жазями. Знищити українське підпілля чи завдати йому більш відчутних ударів - не вдалося їм ніде. Органи безпеки українського підпілля зуміли вчасно викрити організовану більшовиками зраду та цілковито її розгромили. Все ж таки тут і там зрадницьким пострілом зраду вдалося більшовицьким агентам убити деякого з командирів УПА, деякого з керівників українського підпілля, навмисним перекручуванням політичних інструкцій - завдати деякої політично-моральної шкоди українському національно-визвольному рухові на деяких, хоч дуже малих, теренах його дій, навмисним провокуванням боїв - ослабити деякі відділи УПА. Всякі пізніші намагання більшовицьких загарбників насолити зрадників в українське підпілля - не приносять йому жодних успіхів.

Для насилення агентів-внутрішників у перші місяці окупації теренів дій УПА більшовики широко використовували, нпр., "дезертирів" з ча. Знаючи про те, що УПА закликала червоноармійців дезертирувати з ча, більшовики під маскою дезертирів висилали в УПА своїх вишколених агентів підступ був скоро розшифрований.

"Я, Полікаревич Степан, червоноармієць, пошва почта №98355, останньо служив у снайперській роті в м. Ковель, Звідси лейтенант нквд Мішенко вислав мене в терен з завданням розвідати, де перебувають бандерівці. Ця розвідка мав я провести на терені р-нів Камінь-Коширськ і Ковель. На виконання цього завдання мені призначено 10 днів. Коли б мене під час виконання цього завдання переловили повстанці, я мав удавати дезертира з ча, призначитися до них, здобути собі іх довір'я, узнати місця повстанських постів, псевда командирів, у відповідний момент украсти похідну торбу командира, втекти і зголоситися до найближчих органів нквд. Звідси мали мене доставити до Ковля.

Виславши мене, лейтенант Мішенко наказав, що коли я попаду в руки повстанців і не вернуся до нквд, то він вивезе і знищить мою родину а мене самого постараються убити. Натомість, коли я виконаю завдання і вернуся - отримаю нагороду..." /протокол списаний із зловленого одним з відділів УПА 12. IX. 1945 р. червоноармієця-агента нквд/.

Головні методи, які застосовуються більшовиками при вербуванні агентів-внутрішників - це моральний і фізичний терор, шаптал, переслідування гідні підпільників, підкупство грішми, обіцювання добрих посад у легальному житті і т.д. і т.д. - оже, "методи", перед якими мусить здригтися кожна чесна людина.

В залежності від того, чи нквд контакт з кандидатом на агента мав безпосередній /тоді, коли, нпр., зловлять повстанця під час облави/ чи посередній /через рідню нпр./ - в різний спосіб відбуваються саме вербування агента. У випадку безпосереднього контакту якб з

майбутнім агітом це вербування з схематичному ув'язненні виглядає приблизно так: Повстанець попався живим у руки НКВД. Йому тут намагаються показати в першу чергу безвиглядність боротьби українського народу з огляду на міжнародну обстановку і непереможну силу Союзів. Потім лякають, що всі повстанці будуть до решти знищені і нікому не буде помилювання, і пропонують співпрацю. Коли повстанець не згоджується, залякують тортурами, смертю, знищенням його самого і всієї його родини. При тому не забувають про те, щоб намалювати привабливу картину майбутнього життя повстанця в тому випадку, колиб він згодився на гентурну роботу. Коли ж повстанець і далі не згоджується - починаються фізичні тортури, і погрожують вивозом у Сибір рідні. Коли повстанець згодиться на співпрацю - йому створюють відповідну, до найменших подробиць розроблену легенду, яка б маскувала його відсутність при відділі УПА або справжні причини його випущення через НКВД, дають окреме перше завдання, встановлюють таємний контакт. В подібний спосіб відбувається вербування шляхом посереднього контакту, через рідню, через дівчину, нпр., при тому головний натиск кладеться тут на моральний шантаж, загрожуючи у випадку опору з боку такого знайденого більшовиками об'єкту, знищенням його рідні, майна і нарешті його самого.

Коли енкаведівські методи організації внутрішньої агентури завдяки великій моральній стійкості учасників українського підпілля показалися мало або зовсім безспішними, з особливою інтенсивністю НКВД взялося за організацію зовнішньої агентури, - т. зв. популярне сексотів /від слів "секретний сотрудник" - таємний співпрацівник/.

Сексоти, сексотство - це справжня язва, яка впала на українське суспільство в СРСР і переслідує одну його частину вже майже 30, другу - кілька років. Сексоти діють скрізь: в селі і місті, школах і установах, на фабриках і в колгоспних бригадах, їх треба сподіватися в колі добрих знайомих і часто, не виключене, ху власній хаті. Їх усі бояться, їх ненавидять, і кожний в той же час знає, що завтра-позавтра ця ганебна і ненависна робота, перед якою ще сьогодні цілий здригається, може, буде змушений виконувати сам, припущений терором, шантажем.

Завдання сексотів - бути очима і вухами більшовицької охорони - НКВД і НКГБ. Вони зобов'язані збирати відомості про українське підпілля: про місця постов, зв'язки, переходи, людей, озброєння псевда, правдиві прізвища, походження, плановані акції, крадіжки, магазини, людей споміж цивільного населення, які співпрацюють, і передавати їх таємно органам НКВД і НКГБ. Вони зобов'язані збирати відомості про всіх людей свого оточення, про те, що останні в кожному пору дня і в кожному місці роблять, що говорять, що думають, що планують, чого плачуть і чого сміються. Це все вони таємно повинні також передавати НКГБ. Вони повинні поширювати різні брехливі, компромітуючі український революційний рух вістки, наставляти населення проти УПА, закидати віру населення в успішність і доцільність революційної боротьби, роздумувати неуспіхи УПА і заперечувати вістки про її успіхи, знищувати учасників революційного руху за допомогою отруї, підкидати різним шляхом компромітуючі матеріали і тим давати привід, НКВД для арештування. Щоб виконати ці свої завдання, вони повинні прикидатися дуже часто невинними чесними людьми, часто патріотами ворогами радянської влади /щоб потягнути когось за язика/ часто добрими сусідами, повинні вештатися там, де можна когось зустрінути з підпілля, з розвідкою метою ходити в ліс по гриби, по дрова, ночами підсуватися під вікна своїх сусідів, підслухувати, що говорить всюди там, де зібрався 3-4 людей, перебиратися часом за хлібком і йти за хлібом на другі села, до вказаних господарів, переоб'ягатися часом за ворогів, ходити тихо, ховатися в тінь, перевічувати все очима, наставляти всюди вуха.

Основні, найширше стосовані більшовиками методи організації сексотів - це масовий терор, всякого роду шантаж, підкупство. Середовищем в якому більшовики намагаються насаджувати сексотів, - всі шари українського громадянства, без жодного огляду ні на стан ні на

вік, професію.

Українське громадянство, головне в теренах посилення дій українського національно-визвольного руху - це в своїй основі найдорожче після війни під моральним оглядом громадянство в Європі. Тому й методи підкупства з організуванні сексотів може дати і фактично дає більшовикам найменший ефект, Тому то більшовики масово застосовують супроти цього дві перші методи: фізичний і моральний терор, шантаж.

Першою формою масового терору, що його метом є як вербування самих сексотів, так і маскування цього вербування, є масові арештування. Немає сьогодні на українських землях дослівно ні одного села, ні одного міста, де б продовж 1944 - 1946 рр. не відбулися масові арештування, часто в продовж цього часу вже кілька разів, похоловно всього населення - від 15-річних хлопців і дівчат починаючи і сивоволосими дідами і бабами кінчаючи. Всі вони перейшли основні, з усіма енкаведівськими прийомами, допити. Всім їм, заграючи то найжахливішими тортурями, то конфіскацією майна, то осуненням з посади, то шантажуючи брикливими, пібито, обтяжувачими дану особу даними, то просто тортуруючи арештованих, - ніквд підсувало під руки для підписання заяви про таємну співпрацю з ним для поборювання українського революційного руху, В бібільності випадків цілком ні в чому не винні громадяни після таких арештувань верталися до дому цілком сині від енкаведівських побитів тому лише, що не хотіли підписати заяви про співпрацю з ніквд.

В с. Нем'яч, Підкамінецького р-ну, Львівськ. обл., в м. Бічні 1946р. було лише 5 осіб, які не були переслужуванні і тортуровані ніквд.

Нерідко люди, доводжуванні енкаведівськими-и терором до краю розпуки, поповнюють самогубетва.

15. X. 1945 р. в с. Козів, Оброшільського р-ну., Дрогоб. обл., повісився з цієї причини Ковалик Іван.

Для зілстрування того, як відбувається звичайно вербування сексотів, наведемо оповідання одного арештованого ніквд селянина, демобілізованого арештуванням першої категорії з с. Полонка, Луцького р-ну. Мене арештували разом з іншими п'ятьма односельчанами Я не знав спочатку, в чому річ, чому якраз мене закликало на ніквд. Коли мене при вели до будинку ніквд, Я побачив, що там уже чекає на допит більше моїх односельчан. Дочекався Я й своєї черги. Зликали мене. Розмова почалася від персональних даних, від біографії. Від так зм'ягчано мене про мою сім'ю, родину, соціальний стан і т.д. Далі начальник ніквд пропонує мені співпрацю з ніквд, за що, розуміється, обіцяє матеріальну допомогу та винагороду радянської влади. Будучи заскочений такою нахабною пропозицією, Я згубив язика в роті, не міг проіцидити слова. Енкаведист продовжував далі: "Будете нам доносити, коли й до кого у вашому селі заходять бандерівці, розвідувати в кого вони мають свої криівки, хто їм допомагає харчами та в інших справах, хто з селян співпрацює з бандерівцями або постійно з ними перебуває. А якщо, може, боїтеся, щоб хтось не довідався про це, що ви співпрацюєте з ніквд то ми це зміємо зробити так, що ніхто в тому кінця не дійде. Ви до нас самі ходити не потребуєте. Шб там будете мати, то перекажете через свою родину або кривних із другого села, ми заличемо в район на ніквд кільканадцять таких осіб, які з нами не співпрацюють, і в тому числі покл-ичемо і вас, так що ніхто і не довідається, в чому річ. А якщо будемо в селі і хочемо до вас зайти, то ми перед тим відвідаємо багато інших господарів, так що тут вас ніхто не підозріватиме". Я почав відмовлятися, показував йому свої палиці, на які опираюся, тверджу, що й по хаті не можу перейти, а не то що ходити по селі та збирати вістки. Але енкаведист і слухати не хоче. Говорить, що таких, як я, йому якраз потрібно, бо це ні для кого не буде підозрілим. Проував мені якісь папери, ним понисані, і каже, щоб я розписався. Я не згодився розписатися. Енкаведист скочив, мов опарений, почервонів увесь і вже не привітно, як спочатку, а люту, мов змія, накинувся на мене з різними лайками і "Бога", і "в матір", і "в батька". "Я тебе, каже, як пса, замкну, ти такий самий бандит, як і всі інші українці". "Робіть, що хочете, кажу йому, навіть

застріляте, а я нічого не знаю, нікуди не ходжу нічого вам не можу сказати". Енкаведист ще більше озвірів. Після того забрав мене, відвів до якоїсь дровитні закрив на ключ і сам пішов геть. Я мерж там аж до самої ночі /це було зимою/, думав, що, може, не випустить до до-ку. Але вечером енкаведист закликав мене знову до канцелярії та знов від того самого. Я таки не згодився. Тоді енкаведист почав грозити мені, що знищить мене разом з родиною і господарством та вишле мене туди, де мої батьки /батьків моїх вивезли большевики на Сибір в 1940 р./ . Я вже мовчав. Енкаведист знову підсував мені підписати ці самі папери. Я таки не згодився підписати. Тоді він написав іншу заяву, в якій говорилося, що я не визнаю совєтської влади, не підпорядковуюся їй, не хочу з нею співпрацювати, і ту заяву дав мені знов до підписання. Я й цього не підписав, відшираючись тим, що совєтську владу визнаю, пролляв за неї на фронті свою кров і тепер нездужаю навіть ходити, а не то що виконувати таку роботу. Енкаведист знов почав клясти і гримати на мене. Він бачить, що я таки ні на що не згоджуєся, і заявив, що коли я розкажу комусь про те, що мені говорили на нквд, то дістану 10 років тюрми. При тому каже, що як до мене зайдуть бандерівці, то я маю про це повідомити нквд. "Але гляди, ми тебе прослідимо". - погрожує наганом. Я вже на це мусів згодитися. Енкаведист віддав мені мої особисті документи, які перед тим був відібрав, і з грубою лайкою схопивши за комір, випхнув за двері. І так, заки я пришкандибав до дому з Луцька, то вже й північ була....".

Як ми вже сказали, нквд намагається вербувати сексотів споміж усіх шарів українського суспільства. Не залишає у спокої щодо цього навіть духівництва і за допомогою терору і шантажу старається змусити до співпраці навіть і його. Стверджено, що багато учителів, присиланих на роботу в Західні області УРСР із східних областей, відбули спеціальні курси по агентурній роботі і мусіли підписати заяву про співпрацю з нквд для поборвання українського визвольного руху.

Зокрема масові арештування переводило і переводить нквд серед молодих дівчат. Всі вони піддаються жакливім побоям підчас допитів і примушуються підписувати заяви про співпрацю. В тюрмах, а ними з често школи чи будь які інші змищенні будинки, пивниці, гаражі, п'яні енкаведисти влаштовують дикі оргії, гвалтуючи і заражуючи дівчат венеричними недугами.

Одна дівчина, випущена з тюрми в м. Лопатня, Львівск. обл., в травні 1945 р., зізнала, що була згвалтована 50-ма енкаведистами. Шантажем найчастіше і найширше послуговується нквд тоді, коли хтось: а/чимнебудь "провинився" перед радянською владою /хтось з родини з в підпіллі за кордоном, має на своїому рахунку обтяжуючі зізнання, обтяжуючі, провокаційно підкинені матеріали, донос ~~самолюбів~~/; б/ економічна залежний від держави /працює в адміністрації, в державній установі, в державному підприємстві, шкільництві/; в/ підлягає переслідуванню радянської влади з приводу свого майнового становища "куркуль, купець".

Усі ці, перераховані нами категорії людей, намагаються нквд в різний спосіб. Коли хтось чимнебудь "винуватий" перед радянською владою, йому загрожують арештом і вивозом на Сибір. Як дошку рятунку пропонують таємну співпрацю з нквд. Коли хтось працює в державній установі, на заводі, йому пропонують: або співпраця, або звільнення з праці і перекинення на роботу в глибину СРСР. Коли хтось куркуль, йому говориться: "Ти знаєш що радянська влада ліквідує куркулів, хочеш зберегти своє майно і життя - згодися на співпрацю". Вишукана через нквд жертва має до вибору або співпрацю, або тюрму, або Сибір. Треба на правду дуже сильних морально людей, які не захопилися б за пропоновану "дошку рятунку". А тому, що супроти радянської влади винуватий майже кожний громадянин, й не важко собі уявити, в яких масштабах організовує нквд сексотів. Зовсім не дуже перебільшено, коли скажемо, що в СРСР що 9-10 громадянин змушений формально зійти співпрацювати з нквд. Друга справа, що дуже часто всі зусилля нквд кінчаються на формальному підписанні таким кандидатом у сексоти заяви про співпрацю або лише на обіцянці доносити. І в цьому випадку Українське

Громадянство показує подивугідну відпорність.

Намагаються більшовики організувати сексотів і серед школярів та позашкільних дітей. Цих останніх вони заохочують до донощитва на підпільників солодащами, гріншми, а то й погрозами арештувань і побойчи просто побоями. Шкільні діти повинні про все доносити піонервожатій або комсомолці /там, де вони є/. Зокрема змушується школярів доносити на їх рідню, сусідів /місто Тернопіль/.

З багато випадків /місто Чортків і інші/, що більшовицьким лікарям доводилося невід лікувати українців лише під умовою, що вони стануть сексотами невід. По деяких щиталах лікарі, резиденти невід, ставлять вимоги націстам, що потребують операції, погодитися на донощитво або бути позбавленим усякої лікарської допомоги - це значить померти або бути каліком.

Організуючи на кожному кроці під терором зради, більшовики намагаються не лише завдати в цей спосіб смертельного удару революційному підпіллю, добувши із зради громадянської обов'язок, громадянську чесноту, вони намагаються в цей спосіб також розкласти цілковито, до основи все українське громадянство. Знищивши, перемішавши догори ногами всі дотеперішні норми громадянської та релігійної моралі, етики, більшовики намагаються кинути українське суспільство в bagno братовбивчої війни, взаємного винищування, такими брудними засобами, як терор, шакаж, брехня, вони намагаються примусити щоб знищував брат брата, методи боротьби знов гідні лише більшовиків.

Іншим основним засобом боротьби більшовицьких окупантів проти українського революційного підпілля є провокація.

На основі занотованих фактів можна встановити, що більшовики організуючи провокацій, переслідують такі три основні цілі: а/заясоване вдертися в підпілля і тут уже одверто в коротких боях знищувати всіх його учасників та сапатників; б/ під маскою УНА культивувати жорстокий учасників бандитизм, щоб у цей спосіб /якож всякими іншими способами/ компромітувати революційну боротьбу, наставляти українське населення проти революційного руху; в/поширюючи брехливі відомості про окремих революціонерів, сіяти недовір'я між учасниками підпілля і змушувати їх у цей спосіб до самовинищування.

В 1945-46 рр. на теренах дій революційного підпілля майже щоденним явищем є переодягання енкаведистів за повстанців. З метою розконспірувати підпільні зв'язки пункти, зловити зв'язкових, дістатися до окремих керівників підпілля і там їх знищити енкаведисти збираються так, як найчастіше збираються повстанці; беруть різну зброю, на шапки обов'язково чинляють тризубці і, розмовляючи між собою лише по-українське, заходять підвечір у село, усіх стрічних поздоровляють лише привітом "Слава Україні". В селі заходять до такої хати, куди, за отриманими ними інформаціями, часто заходять повстанці. Там старіються сконтактуватися із зв'язковим, і якщо це їм удається, відразу такого зв'язкового або арештовують, або кажуть, щоб вів їх до когось із підпільників. Якщо зв'язківець вчасно не зорієнтується, вчому справа, то може в цей спосіб вдатися енкаведистам дійти туди, куди їм потрібно. Це, однак, буває дуже рідко. Досвід конспірації і, дуже часто, підпільна "інтуїція" допомагають часом розшифрувати провокаторів.

Навіть, тоді, коли енкаведисти нічого не знають про підпільні зв'язки, вони, перебрані, уночі заходять до будьякої хати, поведуться точно так, як повстанці, і стараються здобути довір'я господар'я. Розраховуючи на те, що при масовості українського революційного руху не все може бути добре законспіроване і що більше людей у селі знає хто, ктв., найчастіше водить повстанців - енкаведисти домагаються в цього господаря "зв'язку". Якщо господар не зорієнтується, що має до діла з підлим підступом, і знає про зв'язок, - підступ може більшовикам вдатися. Це, однак, також велика рідкість.

Коли підступ більшовикам вдається, вони з розконспірованим підпільником чи співробітником підпілля розправляються з садистичною жор-

стокістю. З такою ж жорстокістю вони розправляються з кожним тим, хто їх розконспірує перед населенням.

29. IV. 1945 р. в с. Солуків, Долинського р-ну, Станисл. обл., переодягнені за повстанців енкаведисти по-нелюдськи побили селянку Марчук Анну за те, що вона зараз же в перші хаті попередила, що веде вже не повстанців, а енкаведистів.

16. III. 1946 р. в с. Підлишці, Золочівського р-ну, Львівськ. обл., переодягнені за повстанців більшовики спровокували одного господаря і дві дівчини. Дівчата збирали їм харчі. Зараз по тім їх енкаведисти заарештували і по-нелюдськи збили.

До якої перфідії вдаються більшовики, щоб лише здобути довір'я населення і вдертися на підпільні зв'язки, свідчать два випадки, які мали місце весною 1946 р. в с. Підлишки, Золочівського р-ну, Львівськ. обл., Болшовецькому р-ну, Станисл. обл. Тут більшовики, переодягнені за повстанців, два рази робили засідки над дорогою, обстрілювали переїжджаючі власні авта, брали, нібито, в полон енкаведівських офіцерів із райцентру, з'являлися з ними в селі, дуже вперто домагалися зв'язку, щоб передати цих, нібито, полонених відповідним вищим підпільним органам. Підступ, хоч як перфідний, не вдався.

Виступаючи під маскою українських повстанців, більшовики завжди поводяться супроти українського населення брутально, по-бандитському. Це діється головне тоді, коли їм не вдається зловити жодного зв'язку.

31. III. 1946 р. в с. Оплицько, Лопатинського р-ну, Львівськ. обл., більшовицька банда під маскою боївки СВ добивалася до хати одного господаря. Коли господар не хотів їх впустити до заредина, вони вдерлися туди силою, побили до крові господаря і його жінку і під закидом, що господар з жінкою-сексоти, забрали їх до лісу. Тут знущалися над ними цілу ніч.

19. XI. 1945 р. в с. Кайданів, Буцацького р-ну, Терноп. обл., переодягнені за повстанців більшовики ограбили і побили багато селян між пограбованими був один демобілізований з ча. Він, впізнавши із тих, що його грабили, енкаведистів із райцентру на другий день пішов на нквд по свою пограбовану власність. Тут йому загрозили розстрілом якщо він розконспірує перед населенням, хто робив наскок.

27. I. 1946 р. в с. Березівця Велика, Мекулинецького р-ну, Терноп. обл., більшовики під маскою українських повстанців арештували Рогату Анну, зав'язали їй очі і так завели до пивниці, нібито, до криївки. Дівчина орієнтується, в чіх руках знаходиться, не признавалася ні в чому. На "слідстві" більшовики її жакливо скатували і, скатовану, вкинули в поблиський каменолом. Другу ніч повторили це саме. По "слідстві" залишили дівчину з зв'язаними очима на замерзлій річці.

Через цілий місяць грудень 1945 р. на терені районів Рокітно, Межиріч, Гоша, Корець - Рівенської обл., під маскою УПА діяла провокативна група, яка доценту ограбила населення цих районів.

1. II. 1946 р. вночі в с. Мишковичі, Микулинецького р-ну, Терноп. обл., переодягнені за повстанців енкаведисти заарештували Вербилю Ксеню. Нічого від неї не довідавшись, стереризовану жінку кинули більшовики в річку.

"... Крім попередніх завдань /розвідка - ред.У/, я мав грабувати в українського населення харчі, одяг, гроші і потім ширити вістки, що грабїж учинили українські повстанці, Награбованим майном я мав ділитися з лейтенантом Ткаченком та оповноваженим нквд в с. Радова Стара /Чернівецька обл./ мол. лейт. Ленюком..." /витяг з протоколу, списаного органами служби безпеки з гром. Варбіра Івана, агентурне псевдо "Блякс", який був таємним агентом нквд/.

З метою деморалізувати українське громадянство, компромітувати український самостійницький революційний рух більшовики шляхом усної пропаганди, листівок поширюють різні брехливі повідомлення про зчинені ними бої з відділами УПА, що в них ці відділи понесли, нібито, втрати, про смерть окремих, знаних населенню командирів УПА, про морд невинного цивільного населення, доконуванні, нібито, повстанцями зав'язки, певна річ, більшовики використовують морди, зчинені самими нквд/по

вть факти, яких взагалі не було, або перекручують їх. Щоб деморалізувати населення, нібито, неспіхами УПА, більшовики режисерують часто цілі бої з участю навіть сотень, в яких по одному боці беруть участь умундировані енкаведисти, а по другому - такі ж самі енкаведисти, лише перебрані за повстанців. В таких боях, звичайно, по-перших кількох пострілах з боку більшовиків повстанський командир дає наказ здаватися більшовикам. Енкаведисти - "повстанці" кидають зброю, підносять руки гн вгору, і весь відділ здається більшовикам у полон. Очевидно, що такий аржисерований бій більшовики ніколи не забувають сфільмувати і потім висвітлювати по всій Україні, Українське населення, однак, за dobre і знає більшовиків, щоб не зорентуватися в підлому більшовицькому підступі.

Щоб, з одного боку, ще більше дезорієнтувати населення щодо того, де більшовицький підступ, а де правда, щоб ще більше умакливити унеможливити йому відрізати своїх від ворога, повстанців від більшовиків, і в цей спосіб знеохочувати його до революційної боротьби і щоб, з другого боку, ввести замішання в підпілля, утруднити йому рух - більшовики організовують окремі провокативні бойові групи.

В ці групи, крім спеціально вишколених енкаведистів, яких з більшістю, входять звичайно також полонені і зломлені енкаведівським терором повстанці. Групами керують енкаведівські офіцери. Тактика - цілком партизанська. Ведуть себе в терені конспіративно, рідко заходять до сіл, уникають частих зустрічей з людьми, заливаються в корчі, до найменших деталей наслідують партизанський побут УПА. Всі одягнені по-повстанському, говорять українською мовою. Їх завдання в лісі - робити засідки на лісових просіках, стежках, контролювати окремі сектори лісу, контактуватися з меншими повстанськими відділами, командирами УПА чи керівниками підпілля і знищувати їх у близькому рукопашному бою. В селах вони подаються звичайно за групу якогось загально відомого в тому терені відділу УПА, яка, нібито, відбилася від його під час бою і тепер шукає зв'язку, домагається харчів, одягу, грошей, грабують це все в населення, нарікають на своїх командирів, керівників підпілля, побивають населення, культивують бандитизм у точному розумінні цього слова. Мета цієї боротьби, крім намагання роздобути відомості про підпілля, - своєю бандитською поведінкою наставити населення проти УПА, проти підпілля, деморалізувати його, відірвати від співпраці з підпіллям, відтягнути його від самостійницької боротьби.

Керуючі безпосередньо /чи посередньо/ такими бойовими провокативними групами, енкаведівські офіцери разом з енкаведистами примушують зломлених терором колишніх повстанців на очах народу виконувати найбільші звірства. Самі при тому ховаються за спинами своїх жартів, щоб уся ненависть населення звернути проти цих колишніх повстанців і, тим самим, проти УПА і революційного руху взагалі. Про безмежну підлість цього прийому не приходитья жба окремо говорити.

В Ковинському р-ні, Рівенській обл., весною 1946 р. продовжувала діяти провокативна банда т. зв. Озона, створена нивд з райцентру Демиців. Не зважаючи на те, що всі члени цієї банди вже зовсім розконспіровані населенням цього району і населення добре знає, з ким має до діла, банда продовжує свою діяльність під маскою повстанців. Вона навіть виступає під маскою УПА тоді, коли арештовують родини повстанців або осіб, яких підозрювають у співпраці з повстанцями. Роблять це в такий спосіб: арештовують вночі, заводять поблизький ліс і тут, застосовуючи нелюдські тортури /зв'язують руки, пересаджують через них коліна і, встромляючи між коліна і руки дрючок, підвішують і б'ють до крові, змушують видавати повстанців чи просто тих, хто криється від мобілізації в ча. Так заарештували і збили ці бандити Бойчук Василю. Непритомну жінку підвезли вночі від села і залишили в придорожньому рові. Це саме зробили і з дочкою цієї жінки - Оленою.

Широко застосовують також більшовики фабрикування і поширення всяких брехливих, компромітуючих окремих учасників підпілля вісток з метою посіяти до них недовір'я серед їх як підпільно, так і легального оточення. Найчастіше більшовики поширюють у різний спосіб

вістки про, нібито, співпрацю деяких визначних підпільників з НКВД. Мета цього прийому - знищувати підпілля його власними руками.

Весною 1946 р. в Бусецькому, Олеському, Брідському р-нах Львівськ. обл., під час облав виявилася маса різних листів, записок, адресованих різним командирам і підпільникам, з яких виходило, що адресат уже давно, нібито, мав таємний контакт з НКВД, що він уже виконав ряд завдань, що йому давалося нові завдання і т. д. Все це якщо йдеться про технічний бік виконання, було переведено з боку НКВД дуже зручно. Треба було великого сприту з боку підпілля і деякого часу, щоб зорієнтуватися в усьому цьому підступі.

Щоб скомпромітувати особливо морально стійких повстанців чи революціонерів, які попадаються їм у руки і яких жодними тортурами не можна заломити, більшевики навмисне водять їх по вже скорше виспаних містах для того, щоб населення бачило цих повстанців і вважало їх за зрадників /випадок в м. льотому 1946 р. в с. Підмечарах, Станисл. р-ну/.

Часто НКВД таємно /через сексотів/ підкидає обтяжуючі матеріали окремим, невинуватим йому громадянам для того, щоб мати формальний привід до їх арештування конфіскації майна, тортурування, щоб мати чим шантажувати при вербуванні в сексоти.

18. II. 1946 р. в с. Тростянець, Золочівського р-ну, Львівськ. обл., НКВД арештувало священника, голову сільради, учителя та всіх десятників тому, що в них, нібито, були заховані автомати. Як виявилось, автомати підкинули самі большевики.

В с. Ключів Великий, Печеніжинського р-ну, Станисл. обл., селянинові Васильчукові Василеві енкаведисти підкинули одяжки огидно замордованого і з надпаленими руками труна. Ця провокація послужила сталінським бандітам за привід для конфіскації майна цього господаря, а крім цього, за засадою збірної відповідальності, й ще 30 інших господарів.

Картину того, як широко большевики в боротьбі проти українського революційного руху застосовують провокації, доновини це одним "прийомом".

На території Горілівського, Лубенського, Демидівського р-нів - Рівенськеї обл., НКВД під маскою ОУН створило цілу сітку підпільної організації, побудовану за всіма вимогами власне ОУН: з відповідними постами, зв'язками, роботами, мета такої організації - це, поперше, втягнути в свої ряди весь революційний елемент, щоб при першій-ліпшій нагоді його повністю ліквідувати, і, подруге, під маскою революційного руху вести компромітуючу цей рух діяльність.

Подібні спроби створення під маскою підпілля провокативних організацій були в багатьох інших містах. Зокрема, такі організації створить НКВД не школах для того, щоб утягати до них найбільш запальну патріотичну, але недосвідчену молодь і її потім знищувати.

+ + +

Одним із основних факторів сили українського революційного самостійницького підпілля на українських землях є всебічна підтримка цього руху з боку якнайширших мас українського громадянства. Ця справа дуже добре відома большевикам, і вони стараються за всяку ціну довести до розриву між підпіллям і легальною частиною громадянства, всякими способами стараються відірвати українське громадянство від українського самостійницького руху.

Тому, що для досягнення цієї мети вони, силою обставин, не спроможні знайти жодного іншого ефективного засобу, крім терору, вони саме цей злочинний засіб у цьому випадку застосовують дуже широко, з нечуваною дотепер у світі жорстокістю і садизмом.

Масові облави на українські села і міста з участю часто кількатисячких загонів спеціальних НКВД, озброєних найновішою військовою технікою, масові арештування, побой, знущання, тортурування, морди часто зовсім невинних людей, вивози на Сибір, конфіскації майна, спалювання цілих сіл, окремих господарств, розстріли соток мирних жителів - загально щоденне явище на українських землях у період 1944-46рр. Подібних страждань ще ніколи у своїй історії не переживала не то що жодна

країна в світі, а навіть Україна й доля якої судила вже не одне ба-
чичи і перенести за весь час своєї історії. Супроти того, що діється
тепер на Україні, того dokonують тепер на українських землях больше-
вицькі загарбники, бліднуть навіть усі страхоття татарських нападів,
які становлять найбільш криваву сторінку історії теперішньої Схід-
ної Європи. Здається, що навіть у найбільш злочинній уяві /крім,
певна річ, большевицьких злочинців/ кільканадцять років тому назад не
зможно б повстати образи такого терору, таких знущань над людьми, над
усім народом, які мають місце тепер на Україні. А те, що діється тепер
на Україні і про що нам приходить в цьому місці писати, це не ви-
фантазований макабричний образ, - це найбільш реальна дійсність,
дійсність кожного дня на українських землях, дійсність, в якій при-
мушені жити 40 мільонів українців.

Спробуємо коротко накреслити найбільш типову в цьому відношенні
для становища на Україні в останні роки картину.

Світає. Село Н. обступлено 9 сотнями-спеціями нквд. Довкола се-
ла горять вогні. При них гріються, сплять, сидять чекісти. Всі виходи
з села блокують сильні застави. Над всіх домінуючих над тереном пун-
ктах кулеметні гнізда. село оточує один ланцюг енкаведистів. Там, -
далше, під лісом, заліг другий ланцюг. Десь у корчах, замасковані,
заведені, глухо гудуть 2-3 легкі танки, панцерні авта. По всіх стеж-
ках і дорогах снують густі патрулі. З ними - спеціально вишколені
собаки. ще тільки кілька хвилин - і вся ця причаєзна банда, нацькована
політруками розбере на донаймовірності вічним мордуванням, виголод-
ніла, перемерзла часто п'яна - заллє, затопить мирне українське село.
ще тільки кілька хвилин - і почнеться горезвісна на українських
землях облава.

Ось зона вже починається. Сотні постатей відриваються від пога-
саєчих вогнів і з приготовленою до пострілу зброєю, з довгими дро-
тами для шукання кривок впадають в село. Брешуть собаки. Чути пер-
ші удари крисів об замкнені двері. Чути, як вилітають перші вибиті ш-
вікна. Чути тут і там брудну московську лайку. Вибігають із сонних хат
люди в білизні. скоро зникають знов. Тут і там розлягається плач вир-
ваних зі сну дітей, тут і там чути голосіння заляканих жінок.

Ще кілька хвилин - і над селом здіймається і стоїть один суцільний
гул: гул з матоків п'яних енкаведистів, лементу жінок, дітей, черг
автоматів і кулеметів, гул з розбитого шкла і товченої посуду.

На кожному подвір'ї група з 20-30 большевицьких бандитів. Всі оз-
броєні, крім автоматів, гранат, довгими твердими дротами. Розбирають
загати. Перекидають стоги. Викидають снопи із stodil. В катах розва-
люють печі. Зривають підлоги. Часто буває, що розбужена господиня
це не встигє вратися, як усе її господарство являє собою лише одну
велику руїну. Шукать за кривками, за підпільниками.

Не знайшли нічого. Впадають ще раз до хат. Кажуть готувати собі з
сніданок: яйця, печену качку, самогон, вареники. Коли господиня проси-
ться що того всього не має, - б'ють прикладами, шомполами, копають
ногами.

Перекидають все, що є в коморі, в скрині. Один поза плечі другого
вже ховає щось у кишеню: краде. Кілька ласими очима дивляться на ме-
лоду дівчину - дочку господині. Господиня-мати - дрижить. Вона знає,
що це означає. хоче, щоб дівчина донебудь виїшла. Та цим разом небез-
пека загрожує не з цього боку: дівчини не гвалтують а заарештовують.
плач матері і брудна лайка енкаведистів.

В сусідстві знайшли кривку. розриваються гранати. Витягають ко-
гось, хто сам застрівився в кривці. Потім із кривки вискакує ще
2 чоловіки з кулеметом і автоматом. Б'ють по енкаведистах. Та стано-
вище їх безвихідне: 2 проти 30. Грімке.: Хай живе Самостійна Украї-
на!" - і один падає від куль енкаведистів, другий стріляє собі в
голову з власної пістолі. За хвилину з місця, де було господарство,
б'є в небо стовп полум'я і диму.

Біля вогню чекісти розправляються з власницею господарства. До-
питують, хто неї жив, як називається, що робив. Господиня не призна-
ється. її серед тортур замордовують. Трун кидають у вогонь. Кидають

у вогонь також трупи двох побитих повстанців. Їм лише відрубано голови для того, щоб завести їх у райцентр. Трупи третього повстанця, який видається їм командиром, заберуть у райцентр в цілості. В небо б'є гул, стовп диму і полум'я, вапак паленого людського тіла...

З іншої кати енкаведисти принесли присмажену качку і самогон. Починають біля вогню "сніданок". Від запаху паленого людського тіла робиться так илюзно, що не можна витримати. Енкаведисти п'ють за "со-вєтську владу" і примірюють тількищо стягнені з побитих повстанців закривавлені чоботи...

В будинку школи примістилися слідчі НКВД. Навчання під час облоги не відбувається. Біля слідчих купа паперів. В усіх кінцях села женуть суди під конвоєм арештованих. Женуть жінок і чоловіків, 7 дітей і стариків. Їх підвечір рахують сотнями. Свистять шомполи, бризкає спід просіченої шкіри кров. Підсувається до підписання заяви про співпрацю з НКВД. За всяку ціну хочуть здобути відомості про підпілля. Одних не переслухують, відразу, інших відвозяться автомашинами в райцентр.

Облога триває ще чотири дні. Нарешті, коли навіть найменша соломинка зрушена за свого місця, коли ціле село виглядає, як один велитенський смітник, коли щонайменше 80 процентів мешканців села заарештовано, переслухано, побито - облога закінчується. За співом "Другої такої країни не знає, где так вольно дихає человек...", з брудною лайкою на адресу українського підпілля, "местного населення", "самостійельной України" спец відділ НКВД виїжджає з села. Н. Населення падає навколійки, підносить руки до неба і просить Бога, щоб ця облога не... - не повторилася знов завтра...

Накреслена картина - це лише дуже, дуже неповний, блідий, схематичний зарис того, що в умовах большевицької окупації на українських землях у рр. 1944-46 називається облогою у всіх її варіантах. А саме облога - це основний засіб здійснення на Україні большевицькими загарбниками їх влади, основний засіб "прибирання до рук" волелюбного українського народу, повстало до збройної оборони належних собі прав. За допомогою облог большевики мобілізують українських чоловіків до червоної армії, за допомогою облог стягають податки, позики, поставки, за допомогою облог забирають на каторжні роботи на Уралі, Донбасі, в Кузбасі, за допомогою облог "організують" з українського населення "істребительні батальйони", міліцію, за допомогою облог борються з українським революційним підпіллям.

Часто облоги відбуваються одночасно в більшій кількості сіл, часто в цілому р-ні / 25-35 сіл / або навіть і кількох р-нах. Тоді окопелена облогою територія перемінюється у фронтний відтинок у повному значенні цього слова. Скрізь большевики копають окопи, скрізь роблять кулеметні застави, скрізь снуються густі патрулі, густо розтягуються телефонні проводи, скрізь у селах, поза селами, понід лісами, в усіх хазівниках повно війська, цілими днями не змовкають кулемети, автомати, розриваються гранати, горять будинки. Арештовуються і піддаються основним допитах десятки тисяч людей, тисячі людей тортуруються, сотні родин вивозяться на Сибір, цілі десятки людей на місці без суду розстрілюються.

Ось як формує в одному випадку своїм наказом таку масову облогу акцію керівник великої весняної облоги на Гуцульщині 1945р. - енкаведівський полковник Шербина:

"1. В усі населені пункти району виставити військові гарнізони. 3. З 15 квітня ц. р. і до особливого розпорядження заборонити всім, без винятку, громадянам пересуватися в межах районів з одного населеного пункту до другого без спеціального на це дозволу військових начальників, крім випадків у населених пунктах. 4. Усіх громадян, що без вищезгаданого дозволу пересуватимуться по районах, негайно арештувати і відставляти у в'язницю. 6. Всі громадяни, в яких ховаються бандити і ті, що ухиляються від мобілізації до ча, негайно кустять заявити про це військовому начальникові, в противному разі їх, при виявленні в них тих, що ховаються, негайно арештувати, а їхні сім'ї вивезти для виселення. 7. Всі військові начальники мусять провести ретельний обшук усіх будівель, городів та місцевостей у всіх районах, щоб

виявити та арештувати бандитів, які ховаються, і їх посібників і тих, що ухиляються від мобілізації до часосіб, які чинять опір, знищити. 8. Членів саме, які ховаються від радянської влади, негайно вивозити в райцентр на збірний пункт для дальшого виселення їх у Сибір".

Крім облав, більшовики дуже часто переводять окремі терористичні наскоки на села меншими силами. Такий терористичний наскок на село - це облава в мініатурі. Тому й довше не будемо над цим зупинятися.

Почавши від осені 1945 р., на всій території України, окупленій українським революційно-визвольним рухом, московсько-більшовицькі окупанти, для більш успішного придушення визвольної боротьби українського народу, почали розмішувати т. зв. гарнізони, тобто військові задоги силос від 20-200 чол. /залежно від стратегічної важливості пункту/. В м. січні 1946 р. гарнізони розміщено дослівно майже в усіх селах. Від квітня 1946 р. залишено їх тут майже 80 процентів. Вся територія зайнята військовими гарнізонами, перемінилася в один великий військовий табір. Над усією Україною галувала цілковита сваволя НКВД. Терор прийняв ще гортріші форми, дійшов до ще більших розмірів:

Дуже послідовно щодо українського громадянства більшовики застосовують засаду родинної відповідальності. Заарештовуються, піддаються тортурам, вивозяться на Сибір не лише члени ближчої рідні повстанців і підпільників, а й дуже часто члени дальшої рідні. Переслідуються НКВД не лише родини активних учасників революційного підпілля, а й родини всіх, навіть не обов'язково політичних, емігрантів.

Завжди одначе, в найбільшій жорстокості переслідуються батьки, жінки, чоловіки і діти - найближча рідня учасників революційного підпілля і УПА. Ніколи - ні в-день, ні в-ночі - вони не можуть почуватися скількинебудь безпечними. Вони завжди, кожної хвилини можуть сподіватися нальоту енкаведівських бандитів. Повединка завжди однакова: груба лайка, постійні питання де брат, чоловік, син, дочка; "ви всі бандити", "всіх пострілаємо, як псів", "у нас на Сибірі для вас усіх місця вистачить"; демолють помешкання, конфіскують окремі речі з хатньої обстановки, грабують все, що лише можна взяти і що лише має якунебудь вартість; цілими годинами переслідують побивають до крові, до непритомности, арештовують вивозять до тюрми, знов тортурують, допитуючи про тих членів рідні, які є в підпіллі. Загрожують вивозом, розстрілом звільняють з'язниці для того, щоб по кількох днях знову починати допит наново обіцяють звільнити тоді, коли арештований зобов'язується доставити на НКВД того члена рідні, який у підпіллі. Арештовують або когось з членів родини, або й цілу родину. Арештованим доводиться прощатися з життям і зо світом уже на завжди. Арештовують, як правило, вночі виривають зо сну лише в білизні і дуже часто не дають з собою нічого більше брати, не зважаючи на те, яка температура на дворі. Арештовують часто жінок з малими дітьми, чоловіків з жінками. Неравнозначення до дитяму, їх розділяють. Так, розділяють, окремо матір, Перед замкненням до тюрми їх розділяють. Так, розділяють, окремо матір, окремо кількарічну дитину, окремо чоловіка, окремо жінку; після засудження висилають на Сибір. Під час перебування в тюрмі найчастіше не приймають жодних передач. Діти, жінки, старики умирають уже часто в тюрмах. На Сибірі вони витримують не більше року-двох.

весною 1945 р. у пересильному таборі в м. Трускавець /Дрогоб. обл./ містилося 420 осіб - членів родин українських підпільників. Відсотково було тут 70 проц. жінок і 30 проц. чоловіків, 60 проц. дітей і підлітків та 30 проц. стариків.

5. IV. 1946 р. з с. Колодуби, Кмарнянського р-ну, Дрогоб. обл., НКВД вивезло на Сибір 6 родин, із с. Повергів, Того ж р-ну - також 6 родин. Вивезені родини - це родини впалих повстанців.

В с. Рідків, Козлянського р-ну, Рівенськ. обл., всіх людей, зо їх ж сини, брати, батьки чи чоловіки в УПА, НКВД вислало на роботу в Донбас.

В м. квітні 1946 р. Лубешівському р-ні Волинської обл., НКВД арештувало всю родину повстанців. Все майно цих родин розграбило НКВД на спілку з колишніми червоними партизанами, які живуть у Лубешеві.

14. III. 1946 р. з с. Угринів Горішній Станіславівського р-ну, цієї ж

001., над трупом сина-повстанця НКВД в жакливий спосіб замордувало батька - Дмитра Ленюка.

7.IX. 1945 р. в с. Олеша, Товмацького р-ну, Станисл. обл., енкаведисти запалили хату підпільника "Лютого" та два рази кидали у вогонь його жінку з дитиною. Коли ж її все таки вдалося вирватися з вогню, її арештували.

Зимов 1946 р. із Степанського р-ну, Рівенської обл., НКВД вивезло 14 родин підпільників. 8.IV. 1946 р. з цього ж р-ну вивезено на Сибір 8 родин.

Ось як оповідав про своє арештування 16-річний хлопчина, брат однієї молодій дівчини - учасниці українського революційного підпілля: "Впали до хати вночі. Я був сам, бо мама, боячись арештування, почувала, звичайно, по чужих хатах. Енкаведистів було коло 30. Я почав плакати, вони - лаяли мене, називати бандитом, витягли з ліжка лише в білизні і наказали до 3 хвилин бути зібраним. Коли я почав шукати черевики, їх уже не було, вже вотриєсь з енкаведистів успів украсити. Прийшлося іти босому. Це було на початку березня, на дворі був сніг і мороз/. Мене вкинули на платформу вантажного авта і повезли до сусіднього села, до гарнізону. Тут вкинули до якогось порожнього приміщення без долівки, без ніб у вікнах /лише ґрати/ неопаленого рані прийшов якийсь лейтенант НКВД і почав допитувати мене, де сестра, в кого перебуває, коли була в дома. Я ні в чому не признався, тоді прийшов участковий НКВД, казав мені розібратися до нага і покластися на землю лицем до долу. Сам узяв виломлений із паркана кіл і почав мене ним бити по всій спині, по голові, по плечах. Коли поломився перший кіл, участковий взяв другий. Я втратив притомність. коли відійшов, цей же участковий запитав, чи я буду говорити усе, що знаю про сестру. Я відповів, що ні. Участковий уколів мене за волосся і почав товкти обличчям до землі. З носа бризнула кров, на землі зробилася грязь і вимазала мені все обличчя, заліпила очі, рот. Товк хвилялася обличчям об землю, може, а 15 хвилин. Я знов утратив притомність.

В цьому приміщенні мене, босого, тримали 3 дні. За весь час дали один літр теплої зупи. Кожного дня допитували на ново, загрожували розстрілом, обіщували Бог знає що. Я ні в чому не признавався.

На четвертий день перевезли мене до другого гарнізону. Тут знову почали допити. Мене заставляли робити найчорнішу роботу. Спати казали на принесеній мною спеціально на те цеглу.

По 2 тижнях перевезено мене до тюрми в райцентрі. Тут знов почав допитувати мене начальник НКВД. Випустили ойно по 3-ох тижнях.

На другий день, як я ледве живий вернувся до дому, знов з'явився енкаведист, забрав мене до другої порожньої кімнати, кинув на долівку, заткнув хусточкою рота і почав бити револьвером, куди попало, домагаючись зізнань про сестру. Під час биття я знову втратив притомність...."

До-сьогодні, тобто до кінця 1946 р., НКВД виарештувало або вивезло на Сибір /в цілості або частково/ щонайменше 70 процент тих родин, члени яких якнебудь зв'язані з українським революційним підпіллям. Усі родини підпільників переслідуювані НКВД, примушені вести також не-легальний спосіб життя.

Крім родинної відповідальності, широко застосовується большевизми супроти українського громадянства також засада збірної відповідальності. За кожний протибольшевицький виступ з боку українського підпілля большевики, не будучи в змозі знайти справжніх його виконавців, мстяться за нього на українському населенні. В порядку помсти за дії УПА большевики спалюють часто цілі села, окремі господарства, розстрілюють невинних людей, побивають без найменших причин мирне громадянство.

18.IV. 1946 р. в с. Дички, Рогатинського р-ну, Станисл. обл., група повстанців звела бій з енкаведистами. Щоб помститися за свої втрати, енкаведисти спалили в цьому селі 28 господарств, що належали зовсім невинним селянам. Село запалили ракетами.

В с. Остратин, того ж р-ну, у відплату за вбивство серж. НКВД, большевики спалили 8 господарств.

Вх. бурж. інформ. органів, Станисл. обл., розв. на зв. від. 10.05.46. 19.46

В Буртинському р-ні, Станисл. обл., за час від 10.І. - 30. ІУ.46р. більшовики спалили або знищили 50 господарств.

25.УІ. 1946 р. біля с. Ражнів, Заболотецького р-ну, Львівськ.обл., більшовики, мстячись за понесені втрати в бою з УПА, вбили двох дівчат, які збирали ягоди - Яремко Ємілію та Лесюк Галю.

В с.Погорільцях, Глинянського р-ну, Львівськ.обл., більшовики розстріляли цілу родину - чоловіка, жінку та 7-річну дитину - за те, що в них кватирували 2 повстанці.

13.ХІ. 1945 р. в с. Іванів Золоте, Заліщицького р-ну, Терноп. обл., більшовики спалили у вогні господарство за те, що біля її хати повстанці звели бій.

21.ХІІ. 1945 р. в с.Матіївка, Коломийського р-ну, Станисл. обл., енкаведисти спалили господарство Волошинок Параски за те, що в її хаті перебував один повстанець. Молоду дівчину Рибак Марію, яка в той час перебувала в хаті, кинули в вогонь, де вона живцем згоріла.

18.ІІ. 1946 р. в с.Кузівка, Великобірківського р-ну, Терноп.обл., з цієї ж самої причини більшовики спалили обидва господарства та без довіту розстріляли Сагала Мих., його жінку і дочку.

За прикладом гітлерівців, більшовицькі окупанти назначували в багатьох випадках споміж цивільних, мирних громадян закладників. Якщо б упродовж певного означеного часу на терені даної місцевості заіснував якийсь виступ підпілля, - закладники мали бути знищені їх майно skonфісковане. Ця метода практикувалася більшовиками головне в 1945 р. на всій території України, обнятій діями підпілля.

Ми вже згадували про масові арештування, проводжувані більшовиками з метою вербування сексотів. Крім вербування сексотів, такі арештування - масові й окремих людей, часто навіть не дуже довго тривають, переводжені, однаки, постійно, кожного дня, - мають на меті також загальне, постійне тероризування населення і роздобування одноразових відомостей про підпілля.

Арештування відбуваються найчастіше без найменших приводів, а в містах у більшості випадків таємно, переважно вночі. Підчас арештувань енкаведисти поведуться грубо. Всі тюрми, побудовані на Україні різними окупантами, в останні роки під більшовиками постійно переповнені. На тюрми замінено багато нових будинків. Часто у випадках масових арештувань на тюрми заміняється школи, приміщення окремих державних установ, приміщення окремих культурно-освітніх установ, приватні будинки, льожи, пивниці. Показовий для цих відносин на Україні той факт, що в м. Тернопіль, яке ~~було знищене в період фронтових дій між чача та німецькою армією~~ цілком було знищене в період фронтових дій між чача та німецькою армією весною 1944 р., одним із перших будинків відбудовано тюрму і відразу заповнено її в'язнями, які до того часу були ув'язнені в усяких інших приміщеннях, замінені на тюрми. Школи, лікарні ще довго після того не мали відповідних приміщень. Сьогодні на Україні в тюрмах перебувають сотні тисяч українців, не враховуючи тих, яких нквд вже вивезло в глибину СРСР і постійно далі вивозять. В загальному до сьогодні, тобто до кінця 1946 р. більшовики в'ярили коло 1 мільона українців /числа арештованих нквд ніколи не орубліковує/.

Всі в'язні більшовицьких тюрм перебувають у жахливих умовах, Келії перповнені до тої міри, що нестача місця на спання на долівці. Часто в'язні розміщують по різних вогких, брудних підвалах, льожах. Ніхто з в'язнів не дістає не лише постелі, а навіть в'язки соломи, щоб мав на чому переспатися. Люди часто умлівають від тісноти і браку повітря. Скрузь в тюрмах страшно брудно. Між в'язнями ширяться інфекційні недуги /тиф, венеричні недуги, при чому ці останні поширюють самі сифілітиками - енкаведисти, гвалтуючи жінок/. Харчування дуже погане, часто лише 200 грам хліба та літр супу на добу. Посилки з дому в більшості до рук в'язнів не доходять. Дуже великий процент арештованих становлять завжди жінки, і, особливо, молодь.

В м. Ковель, Волинської обл., під кінець січня 1946р. нквд заарештувало 80 осіб. 70 проц. арештованих становила шкільна молодь. Подібні арештування відбулися тоді в районцях: Турійск, Голоби, Камінь-Каширський, Маневичі, Маціів, Кожки, Ківерці, Степань, Деражне. Серед арештованих завжди найбільше було молоді.

В м. травні 1945 р. відбулися масові арештування серед середньо-шкільної молоді в м. Тернопіль.

В м. листопаді 1945 р. відбулися масові арештування молоді в им. Бережани і Бучач /Терноп. обл./.

Щоб від арештованих роздобути відомості про підпілля, більшовики застосовують найжорсткіші тортури.

В с. Гаї, Винниківського р-ну, Львівськ. обл., більшовики, хочачи здобути відомості про підпілля, затортуровали на смерть одну дівчину. Дівчина мала відрізану литку, вирізані груди, поломані ноги й руки, пориране в голови волосся.

15. XI. 1945 р. в с. Пнів'я, Надвірнянського р-ну, Станисл. обл., під час перслухань енкаведисти вішали жінку, щоб змусити її до зізнань.

14. XI. 1945 р. в с. Дебеславці /Коломеїщина, Станисл. обл./ енкаведе заарештувало 80 жінок. Мета арештування - здобути відомості про підпілля. Під час допитів жінок сильно били. Сонович Парасці, Ковецькій Анні поломали руки.

22. II. 1946 р. в с. Тростянець, Золочівського р-ну, Львівськ. обл., енкаведисти, намагаючись здобути відомості про повстанців від молодих дівчат, припікали їх дротами та викручували руки.

29. V. 1946 р. в с. Гаї Дітковецькі, Брідського р-ну, Львівськ. обл., більшовики заарештували двох дівчат-сестер. Одну з них під час допитів замордували.

7. V. 1946 р. на хуторі Осередок, Гоминського р-ну, Рівенської обл., НКВД арештувало молодого хлопця Шаблія Олексу. Під час допитів так його стортуровано, що була uszkodжена нервова система /мав наскрізь проколений багнетом цілий бік/. Коли впродовж тижня його здоров'я не поправлялося, хлопець повісився.

Прагнучи здобути відомості про підпілля, у своїй оскаженілій люті енкаведівські кати тортурують також дітей.

В м. січні 1946 р. в с. Нем'яч, Підкамінецького р-ну, Львівськ. обл., НКВД арештувало кількох малих хлопців. Дубину Гриця, 1931 р. народження, питали, що він знає про брата-підпільника. При тому впикали хлопцеві помполлом лимату в горло і в той час страшенно били, підвішували за карки на шнурку і так лишали доти, доки хлопець не втратив притомності, а потім відвідали. В подібний спосіб тортували Цюпана Луку /1933 р. нар./ та Б'ярського Володимира /1931 р. нар./.

22. XI. 1945 р. в с. Лука Мала, Великоб'ярківського р-ну, Терноп. обл., більшовики зловили молодого хлопця Губчака Івана, 1927 р. нар. Тому, що він не хотів подати жодних відомостей про підпілля, його вивели в ліс і замордували.

В лісі в с. Доброводи, Козинського р-ну, Рівенської обл., енкаведисти зловили хлопця, 1931 р. нар. який пас коні. Під закидом співпраці з повстанцями, його сильно побили, прив'язали до дерева і так залишили в лісі.

В с. Полиці, Рафайлівського р-ну, Волинської обл., зимою 1946р. більшовики арештували 14-річних дівчат і, намагаючись роздобути від них відомості про повстанців, били їх, ляли на розібраних донорах холодну воду.

Одес. I. III. 1945р. в с. Стебник, Лисецького р-ну, Станисл. обл., енкаведисти зловили 12-річного хлопця Драганчука Вас. і тяжкими побоями хотіли вимусити від нього зізнання про підпілля. Мимо нелюдських знущань, хлопець не сказав нічого.

Енкаведисти, розбещені тим, що все їм вільно і що всякий злочин з їх боку проходить їм безкарно, домонують масових убивств зовсім невинних людей, в тому числі часто сивоволосих стариків та малих дітей, вимордовують часто цілі ні в чому не винні родини.

НКВД намагається натрапити на слід підпілля, застосовуючи також методу принагідного перслухування зустрічних громадян. Це перслухування вони влаштовують під маскою, нібито,rinaгідної розмови в поїздах, у їдальнях, на пасажирських двірцях, у нестиблях кінотеатрів, у бібліотеках, серед пасажирів на вантажних автомашинах, на дорогах /коли по дорозі хтось повернеться енкаведистам під руки/. ініціюючи, нібито, зовсім безпредметну розмову, енкаведист старається завжди

довідатися від свого співбесідника, хто він, звідки, як називається куди йде чи іде і т. д. Часто енкаведисти збрані поцивільному, і не завжди можна зорієнтуватися, з ким мається до діла, якщо під час розмови енкаведистові донебудь видається підозрілим, він свого співбесідника змісця арештує.

Большевицькі загарбники зовсім не задовольняються тим, що хочуть протестувати українському революційному рухові загал українського населення, організовуючи різні, компромітуючі цей рух провокативні дії, організовуючи під терором зовнішню агентуру, брешливу пропаганду. Вони стараються за всяку ціну допровадити український народ до якнайширшої братовбивчої війни, до винищення революційного руху українців і через це, нарешті, до того, що ми вже не раз підкреслювали - до цілковитого морального заломання народу, до компромітації самостійницької ідеї. Цю мету, крім усяких інших засобів, вони вирішили досягнути шляхом організування по українських селах т. зв. "дістрєбітельних баталіонів", або т. зв. "самооборонних відділів", чи "сільської міліції". Через ці організації большевики мали добитися масового залучення легальної частини українського народу до активної боротьби проти українського революційного самостійницького руху, мали викликати широкую, одверту братовбивчу боротьбу, в якій стероризований нквд один брат мав убивати другого брата за те, що цей другий бореться за найріднішу справу українського народу - за знищення ярма московських большевиків на Україні.

Спочатку нквд пробувало організувати "стрибків" із добровольців. Коли ж таких ніде не було, коли не помогли жодні намови, обіцянки, привілеї, слідні погрози, нквд взялося за другий, досить таки оригінальний, спосіб. Не зважаючи на те, що все українське населення від малого до старого цілком стоїть по боці українського революційного самостійницького руху, большевики почали організувати "істрєбітельні баталіони" примусово. Головний елемент, на який вони в цій справі розраховували, - це демобілізовані з часу воєни молоді хлопці допризовного віку. Іх кликали до райцентру, чи просто лише до сільради, або клубу в даному селі, понощували обов'язки, серед яких на першому плані був обов'язок боротьби з підпіллям, призначували командира "звичайно офіцера або старшого підобіцера нквд/ давали кріси, амуніцію і, нарешті, загрожували тюрмою, Сибіром, розстрілом на випадок, якщо б "баталіон" давав зброю повстанцям. "Істрєбітельний баталіон" був організований.

Зрозуміло, що українське населення ставило рішучей спротив цій акції. Рідко коли вдавалося нквд зібрати людей на збори до клубу, якщо вони /люди/ знали, що йдеться власне про організацію "стрибків". Часто на другий день після того, як нквд силою роздавало молодим хлопцям чи демобілізованим кріси, вони їх приносили і кидали під сільраду чи в райцентрі під нквд.

Нквд тоді вдавалося до терору. Почалися арештування, побої, шантажування, погрожування Сибіром з метою змусити згодитися взяти зброю і служити в "істрєбітельних баталіонах".

19.11.1945 р. в с. Молтєва, Глинчанського р-ну, Львівськ. обл., большевики арештували 9 молодих хлопців, за те, що вони не хотіли взяти зброю і вступити до "стрибків".

В с. Рідків, Возинського р-ну, Рівенськ. обл., нквд покликало 20 чоловіків і "запропонувало" їм взяти зброю. Коли вони відмовилися, їх заарештовано і відставлено до райцентру. Тут, відбувши енкаведівські тортури, арештовані мусіли підписати заяви, що зброю беруть "добровільно". Демобілізований червоно армієць Вівськ Федір категорично відмовився взяти зброю. Наго за те збили до непритомності так, що лежав місяць кворий. Коли щось виздоровівши, він почав ходити, йому знову насильно давали зброю.

В м. вересні-жовтні 1945 р. у сс. Слов'я, Неді, Підсимовка - Седличанського р-ну, Волинської обл., большевики арештували всю чоловічу молодь за те, що вона не хотіла вступити в ряди міліції.

Цього ж самого місяця в с. Буцень, цього ж р-ну, викликано на воєнкомат 22 демобілізованих чоловіків. Там у порядку мобілізації видано їм зброю та наказано вступити в міліцію або до "стрибків".

В с. Зокниця, Ковалівського р-ну, Волинської обл., молодому хлопцеві, який не хотів вступити в "стрибки", енкаведисти поклали на спині дошку і били по спині доти, доки він не згодився взяти зброю.

В Редневецькому р-ні Волинської обл., тих, які не хотіли вступати в "стрибки", НКВД морило голодом, викидало з тюрми на мороз і там їх тримало під вартою. Переслідування скінчилося щойно тоді, коли хтось згодився вступити в "стрибки". Були випадки, що розлючені енкаведисти забивали людей на смерть і тоді підрізували їм горло або вішали, а потім говорили, що ці люди покінчили самогубством.

В с. Сітани С. Куртиліс, Ратнівського р-ну, НКВД, щоб змусити молодих хлопців вступити в "стрибки", палили їм під голими ногами соломку.

Українці-чоловіки ерештовані НКВД за те, що не хотіли вступати в "стрибки", часто 2-3 тижнях верталися до дому цілковито чорними від енкаведівських побойв.

Майже завжди НКВД примушувало "стрибків" підписувати заяви наступного змісту "Я /ім'я, по батькові, прізвище/, уроджений..... р., зобов'язуюся РО НКВД в тому, що зо зброєю в руках буду вести боротьбу проти УПА-банд та їх помічників аж до повного їх знищення, не жаліючи своїх сил, а якщо буде потрібно, віддам своє життя за нашу Советську Вітчизну. Зброю, яку я отримав, буду охороняти, як самого себе, і нікому її не віддам..."

Серед української молоді, насильно забраної ~~жорстокими~~ більшовиками до "стрибків" або міліції, НКВД ширить деморалізацію шляхом організування розпусти, п'янства, влаштування гульбищ, диких оргій, шляхом КУЛЬТИВУВАННЯ бандитських навиків. На основі багатьох фактів легко встановити, що більшовикам виразно йдеться про те, щоб знищити серед української молоді всяку національну і людську мораль і етику, довести до стану жудоби, з якою можна б було зробити, що лише кому подобається.

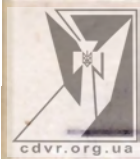
Акція організування "стрибків" більшовикам в основному не вдалася. Змушені силою взяти зброю проти українського підпілля, молоді українські хлопці часто передавали її повстанцям, переходили цілими групами до УПА, були постійно в контакті з українським підпіллям. Більшовицькими вики, затривожені співпрацею учасників "істребительних батальонів" з українським підпіллям, були змушені в дуже багатьох випадках самі розпустити, з таким трудом організовані, "істребительні батальони". Тим не менше така метода боротьби проти українського підпілля - примушування терором іти брат проти брата - ганебна, підла.

Як одну з метод боротьби проти українського самостійницького руху треба відмітити також забирання з України майже всієї української молоді. Її більшовики забирають під різними приводами. Найбільшу кількість молоді /від 17-23 рр. життя/ більшовики забирають до червоної армії. Її, як правело, висилають до частин ча, розлоковених на Далекому Сході. Багато молоді, як чоловічої, так і жіночої вивозиться також на різні роботи в глибину СРСР: до копалень вугілля, залізної руди, до фабрик, заводів, на лісові роботи. Багато молоді примусово забирається до шкіл т.зв.ЗН /фабрично-заводського навчання/. Територія України майже повністю "очищена" більшовиками від найбільше боєздатної української молоді.

Загальну деморалізацію українського населення намагаються більшовики поширити також через організування по селах т.зв. клубів і через насильне втягування молоді до комсомолу.

Клуб формально має бути центром культурно-освітнього життя в селі, тобто розсадником розкладової більшовицької пропаганди. Практично ж там, де він сьогодні існує, він стає найчастіше центром розпорозаних гульбищ, що їх улаштовують "стрибки", приїжджі енкаведисти, представники комсомолу і на які ~~целом~~ зганяється сільська молодь. В переважній більшості українських сіл, одначе, клуби сьогодні фактично не існують. Якщо навіть вони існують формально, то не відчиняються не більше як 2-3 рази в рік, коли в дні офіційних більшовицьких свят приїждять представники адміністрації. І тоді українське населення старається заховатися донебудь, щоб лише не бути примушеним іти до клубу.

Завдання комсомолу - виховувати в більшовицькому дусі молодь.

тобто нацьковувати її проти українського революційного руху.

Ось як формулюються завдання комсомолу на території дії УПА в підготованій уже нами таємній резолюції Волинського обкому КП/Б/У:

"...Зобов'язати міськкоми і райкоми КП/Б/У подавати систематичну допомогу, комсомольським організаціям в їх масово-політичній роботі серед молоді, зосереджуючи основну увагу на питанні підвищення ідейного впливу комсомольських організацій на молодь, роз'яснення молоді анти-народної суті українсько-німецького націоналістичного бандитизму і організації молоді на безпосереднє боротьбу з ним..." /підкр.наші - ред.

Знаючи про таке завдання комсомолу, українська молодь, яка живе цілком революційною боротьбою, підтримувана батьками, ставить рішучий епспротив утягуванню її до комсомолу. Кожний, то добровільно вступає до комсомолу або легко дається змусити до підписання заяви про вступ до цієї організації, бойкотується українською молоддю і загалом українського громадянства.

Большевики і тут легко не уступають. В Бурштинському р-ні, Станіслав. обл., нпр., вони почали організувати комсомол по селах насильно. Зганяють молодь до сільради і силою змушують підписувати заяви, вступу до комсомолу. Хто з молоді не хотів підписувати заяви, того побивали і підписували за нього самі.

Крім того, в багатьох випадках стверджено існування таємних комсомольських організацій. Їх большевики закладають для того, щоб: а/ замаскувати їх перед українським підпіллям і загалом свідомого українського громадянства, ворожо наставленим до комсомолу; б/ заохотити в комсомол деякі слабші елементи споміж української молоді, які явно не відважилися б виступити проти загальної opinii своєї оточення; в/ зробити більш ефективною роботу комсомольців як співпрацівників НКДБ. Зрозуміло, що така таємна комсомольська організація ще в більшій мірі, як легальна, а фактично організацією большевицьких розвідників, сексотів, факти творення підпільних комсомольських організацій занотовано в багатьох районах /Калуський, Галицький, Товмацький, - Станіслав. обл./ . В загальному, акція утягування української молоді в комсомол большевиками ніколи не вдалася.

По-варварськи змушуються большевики і над релігійними почиттями українського населення. Поминаємо тут офіційне переслідування большевиками греко-католицької церкви у зв'язку з акцією перетягування її на православ'я. В результаті цієї акції багато священників, виключно з усім греко-католицьким єпископом, замкнуті в тюрми, закрито багато церков. Про цю акцію в українській підпільній пресі матеріали вже опубліковувалися. Вся акція мала на меті: а/ знищити греко-католицьку церкву як ту релігійну і національну інституцію, яка в дуже поважній мірі охороняє український народ від русифікаторських впливів Москви; б/ терором заламати деяку частину духівництва, змусити його до співпраці з НКДБ і в цей спосіб підірвати авторитет церкви серед народу взагалі. Крім офіційного переслідування греко-католицької церкви, большевики часто доконують грабункових нападів на церкви, розганяють людей з богослужень, нищать образи святих, публічно насміяються з релігійних почиттів українського населення.

В с. Мокра, Пінського р-ну /Білоруська ССР/, НКДБ кілька разів у шапках заходило до церкви під час Богослуження. В м. січні 1946 р. в цьому ж селі п'ятий участковий НКДБ зайшов до церкви і, погрожуючи револьвером, вигнав усіх людей з церкви на двір.

13.У. 1946 р. до відомого монастиря в Почаєві /терноп. обл./ прибула процесія зо Східної України. Під монастирем на неї напало НКДБ, порвало і знищило хоругви, побило людей і священників. Потім усіх прочан НКДБ заарештувало.

19.У. 1946 р. в с. Вербіж, Дирецького р-ну, Львівськ. обл., большевики вдерлися до церкви і пограбили фелони, хоругви та інші церковні речі.

29.У. 1946 р. такого самого грабунку большевики доконали в с. Кагуїв, цього ж р-ну. Другого дня в с. Дмитів зграбовані в церкві речі намагалися обмінявати за горілку.

На Великдень 1946 р. в с. Корчик, Снільського р-ну, Дрогоб. обл., учас-

тканий нквд Рудаков під час Богослуження впровадив коня до церкви.

В м. вересні 1945 р. енкаведисти обрабили церкву в с. Здишів, Кацняно-Буського р-ну, Львівськ. обл. Після грабунку зігнали до церкви дівчат та, п'яні до безтями, повбиралися у ризи і наслідували відправу Богослуження, нішаючи її з сороміцькими словами. Випили все вино та закусили проскоркою. Згнаних арештованих намагалися спалити разом із церковним будинком, але обурений до краю нарід не допустив до цього.

Ми вже згадували в одному місці про те, що большевики не лише навмисне не борються, нпр., з плямистим тифом по українських селах, який в останній час став у деяких місцевостях масовим явищем, а ще й цілево його поширюють. Так само стоїть справа з і з венеричними недугами. Венеричні недуги большевики поширюють через масове заражування дівчат і жінок у тюрмах, через масове гвалтування жінок солдатами-червоноармійцями, які вже впродовж 2-3 років безлічно товчуться по українських селах. Жадної боротьби проти цих недуг не організовується. Цивільне населення, а головне сільське, не має забезпеченої навіть мінімальної медичної допомоги.

Ось як описує один з наших дописувачів цей стан в одному з районів Волинської обл.:

"В Козинщині, де нараховується понад 30 тисяч населення, з всього 5 фельдшерів воєнного випуску, з них один з завідуючим здорозельного відділу в райцентрі /в райцентрі немає ні одного лікаря/. Районні амбулаторії холодні, з побитими шибамі, без устаткування і медикаментів. Крім йодину, аспірину, немає жодних інших ліків.

В районі є пункти для інфекційнохворих. Тифозний пункт у с. Жабокриках Великих, нпр., приміщений у найбільш забрудненому районі села. Міститься він у старій школі. У віддалі 15 метрів від нього є новий шкільний будинок, в якому вчать діти. У віддалі яких 25 метрів знаходиться також церква. Тифозник лікує санітар ще з царської російської армії, якого знання хворіб обмежуються до трьох найважливіших /як він говорить/: корости, "шпанка" /до цієї останньої він зараховує всі інші не знамі йому хвороби/.

На 6 районів знаходиться лише одна лікарня в м. Дубні, про яку селяни також нічого доброго не розкажуть. Доступ до неї для широких верств населення досить отруднений. Магазетськи спрямовання, посвідки /чи не підозрілий у співпраці з революційним підпіллям/, поза офіційними коштами - величезних кабарів для розпущеного медперсоналу...".

Одним з важливих засобів боротьби большевицьких окупантів проти українського революційно-визвольного руху й українського народу в цілому є також економічний грабунок.

Ми вже згадували про такий грабунок карпатських і поліських районів. Він у не меншій мірі проводиться і по всій Україні. З одного боку, большевиками накладаються високі норми хліба-, молоко-, м'ясо-, і ярино-звочевих поставок, високі податки, позики, страхування, з другого боку, не ліквідується нечуваного народерства ча і всіх вознізованих формацій різного призначення. Що залишиться українському селянинові після виконання офіційних контингентів і податків, обов'язково заберуть різні мародери, озброєні й умундировані бандити-грабіжники.

Мародерство різних вознізованих формацій, яке вони культивують разом з адміністрацією і нквд, особливо жажливі розміри прибрало в 1945-46 рр. В різні пори дня селяни, які живуть у селах розташованих, головне, при важливіших шляхах, можуть сподіватися бандитського нальоту озброєної групи. Мародери грабують усе: борошно, товц, взуття, одяг, гроші, пасіки, демолють хатню обстановку, крадуть годинники, всі вартісні речі які лише можуть взяти. Літом, осінню окремі групи солдатів часто наскакують на городи і грабують просто з городів ярину, з ланів - картоплю. Большевицька влада повністю такий стан толерує, також тому, щоб доценту ограблений український селянин не міг у жодний спосіб матеріально підтримати українське підпілля. І хоч большевицьким загарбникам у цей спосіб не вдається в якійнебудь мірі завдати скількинебудь серйозного удару українському підпіллю, то їм завжди вдається зіпнути українського селянина і робітника на дно економічної нужди, заставити його жити на голодному панку, одягатися в лапшіття, здається

їм зіпнути українське населення до стану такої вегетації, при якій проблема шматка хліба і якогонебудь одягу стає найважливішою проблемою дня, на які зусереджуються всі зусилля людини, вся її увага

В 1946 р. посуха знищила врожай у більшості східних областей України. Не заважаючи на те, московсько-більшевицькі окупанти не зменшили обов'язкових зернових поставок хліба та інших сільськогосподарських продуктів. Навіть тоді, коли селянин, - одноосібник не мав сам ні зерна хліба, він повинен був купити зерно там, де його ще можна було дістати і здати хліб державі. За неадачу контингенту стосовано такі карі, як і в нормальний час. Занотовано, нпр., такий факт, що селянинка з Бесарабії /Ізмаїльська обл./ приїздила до м. Стрий /Дрогоб. обл. купувати зерно, щоб його відразу ж у цьому місці здати державі як обов'язковий контингент. Большевицька адміністрація до тієї міри підвищила свою "справність", що від селян із Малицької обл. могла приймати контингент у дрогобицькій обл. /одна область від другої віддалена на кількасот кілометрів/.

В результаті такої політики в більшості східних областей УРСР у 1945 р. вибухнув голод. Щоб рятуватися від голодної смерті, мільйони людей із цих областей ідуть та йдуть за хлібом туди, де був кращий урожай, головне в західні області УРСР.

Почавши від червня 1946 р., в західних областях УРСР можна було щоденно спостерігати таку незвичайно жахливу картину:

На станцію заїздить поїзд. Він весь обліплений голодними. Вони всі худі, виснажені, одні кісточки в лашкетках, з великими торбами на плечах. Все висипається на станцію і затаборює коло неї. Вночі розпалюють вогні, гріються і, в чім хто може, - в консервних коробках, військових і дунках - готують якусь нужденну вечерю. Потім, поклавши торби як під голову, притиснувшись тісно до себе, кладуться на голу землю ночувати.

На другий день сотнями вирушають на найближчі села, на базар до міста. На базарі купують зерно, картоплю, горошно, або обмінюють на них свою останню сорочку, свій останній цілий піджак. На селах жебрають хліба, кілька декаграмів квасолі, кілька картопель, - обмінюють на зерно все, що мають, наймаються за харчі у селян-одноосібників на роботу.

За 2-3 з кількома кілограмами зерна, борошна, квасолі звертаються знов на станцію. За цей час приїжджають сюди знов нові сотні голодних. Нагло на станції з'являється яквд. Кеже викидати все те, що в торбах. Відбирає від усіх все, що вони, рятуючись від голодної смерті купили за останній грин, за останню сорочку, все те, чим їм допомогли добрі люди. Нерідко доходить до зудару між голодними і яквд силляється на енкаведистів каміння, енкаведисти стріляють до товпи. Не одна мати не повернеться до своїх голодних дітей, вже ніколи.

Занотовано кілька випадків мордів з метов людодіства, доконаних голодними. До таких страхить, до такого звиродніння людини допроваджує сьогодні населення СРСР большевицька кліка.

Голод, викликаний большевиками в 1946 р. нагадує багато де в чому ГСБД організований ними на Україні в 1932-33 рр., жертвою якого впало коло 7 мільйонів українців.

Щоб могли зграбувати для держави весь хліб і в західних областях УРСР, большевики заборонили указом президії верховної ради УРСР населенню східних областей купувати тут і вивозити карчові продукти в східні області. Цю заборону умотивовували тим, що, нібито в західних областях на всіх корноплодах появилася рак. Щодо зерна, то його заборонено продавати з огляду на компанію державної хлібозаготівлі.

Як Ісаяніанітика фізичне знищення учасників українського підпілля, жахливий терор супроти цивільного українського населення, примушування українського населення до братовбивчої боротьби, цілеве поширювання плямистого тифу і венеричних недуг, жахливі умови в тюрмах концтаборів, економічний грабунок українського населення, який в наслідку доводить до голоду в буквальному розумінні цього слова, незабезпечення населення хоча б мінімальною медичною допомогою - має єдину мету: фізично винищити весь український народ, в якому як довго він лише живить зародки могутнього відроджуватися самостійницькі прагнення, такі небезпечні для планів кремлівських імперіалістів про панування над світом.

З татарами і чечено-дигушами большевицькі імперералісти порадили собі в той спосіб, що переселили їх з їхніх, від сторіч ними замешканих земель "в інші райони ССРСР". У випадку "40-мільйонного українського народу" такий "план" важче здійснити. Але "українську загрозу" сталінській імперії можна до деякої міри усунути, знищивши фізично, якщо не цілий народ, то в найгіршому для себе випадку, хоч би біологічно і політично найціннішу його частину - молодь, увесь самостійницький елемент. І вони цю "українську загрозу", з їхньою упертістю тоторичних злочинців, з жорстокістю дедетератів, ось уже впродовж багатьох років ліквідовують.

Дуже показовий для становища на українських землях під большевицькою окупацією у рр. 1944-46 був перебіг т. зв. виборів до верховної ради ССРСР 10. 11. 1946 р. Щоб забезпечити "явку" населення до виборчих урн і не допустити до цілковитого бойкоту виборів, большевицькі окупанти вже від половини січня 1946 р. почали розташовувати на українських землях військові залоги /т. зв. гарізони/ в силі пересічно 20-60 чол. у кожному селі. В багатьох випадках гарізони нараховували від 100-200 чол. Від першого дня свого закватування людях вони розпочали малений терор. Лише шляхом облав їм удалося зганяти людей на передвиборчі пропагандивні мітинги. Мітинги відбувалися в приміщеннях, на двері і вікна яких були скіровані готіві до пострілу кулемети. М. Гречуха, голова пригидії верховної ради УССР, який балотувався в бережанській округі, на передвиборчій мітинг приїздив з охороною 2-тисячного загону спецвійськ НКВД, які при цій нагоді в цілій околиці перевели великі облави.

В день виборів терор осягнув кульмінаційної точки. Населення відмовилося голосувати. Люди ховалися, втікали в ліси, влаштовували протибольшевицькі демонстрації. До полудня на всій території України, охоплені революційним рухом, проголосувало не більше як 5 проц. виборців. Тоді пішли в рух штики, приклади, автомати. Часто гарізонники гнали людей до виборчих приміщень за допомогою танків, бронемашин. Часто тягнули людей до виборчих урн за волосся, на мотуках приводили зв'язаними колечим дрою, привозили пов'язаних на возах. Чогось подібного до того, що діялося в цей день на українських землях, в історії світової демократії ще ніде не занотовано. Сотні людей розстріляно за відмовлення від голосування, десятки тисяч за те арештовано, сотні тисяч побито, покалічено, адемольовано тисячі замешкань.

За більшість виборців, яких жодними тортурами не можна було змусити до голосування проголосували самі гарізонники. В результаті такого голосування часто в урнах було на цілі сотні більше бюлетенів, як на списку управнених до голосування виборців. Фактично в цей день справді проголосувало добровільно не більше 3 проц. українського населення, 30-40 проц. голосувало лише під захлившим терором, решта взагалі не голосувала. За офіційними ж большевицькими даними добровільно проголосувало 98,88 проц. зареєстрованих виборців...

18. 1. 1946 р. в с. Воля Жовтанецька, Куликівського р-ну Львівськ. обл., НКВД розстріляло Деркача Мих. за його негативне ставлення до виборів.

2. 11. 1946 р. в с. Желдець, Кам'янка-Струмилівського р-ну, Львівськ. обл., НКВД розстріляло Бурка Григорія, років 40, Сенькова Мих., років 42, Стронницького Вас., років 32, Гузьвіру Петра, років 42, за їхнє негативне ставлення до виборів.

В с. Космач, Яблонівського р-ну Станісл. обл., большевики заскочили в колибі 3 селяни, які ховалися перед виборам; їх большевики замордували, потім порізали багнетами груди, повідрубували голови і кинули у вогонь.

Під час "підготовки" до виборів НКВД спалило в Галицькому р-ні 51 господарство, у Станіславівському - 41, Богородчанському 6, арештувало в Галицькому р-ні 590 осіб, Станіславівському - 214, Богородчанському - 160; вивезло на Сибір в Галицькому р-ні 6 родин, в тому 6 дітей, в Станіславівському р-ні - 3 родини, в Богородчанському - 12 родин, в тому числі 7 дітей; вбито в Галицькому р-ні 33 особи,

в Станіславівському р-ні - 58, в Лисецькому р-ні і /Станісл. обл./.

В с. Влудяки, Галицького р-ну, Станісл. обл., більшовики зловили члена виборчої комісії Шатурму Івана /він відмовився голосувати/, побити його прикладом, наклали мотуз на шию, і так підганяючи ззаду багнетом, провадили його до виборчого приміщення, щокільканадцяти номерів побиваючи його наново прикладами крісів. Припровадженій силою до урни, Шатурма знову відмовився голосувати. За те більшовики зав'язали йому мотузом руки назад і, зв'язаного, кинули до криниці з водою. Шатурма Іван - демобілізований боєць Ча, відбував військову службу в рр. 1940-1945, учасник німецько-більшовицької війни.

В цьому ж самому селі тих усіх, які не хотіли голосувати, гарнізонники загнали до пивниці в молочарні, напустили води і замкнули. У воді по шию "виборці" стояли 5 годин. Коли їх потім запитали енкаведисти, чи будуть голосувати, вони відповіли, що не голосуватимуть.

в с. Колодіївка, Станіславівського р-ну, Якубів Марію до виборчого приміщення більшовики тягнули за волосся.

В с. Підпечари, Станісл. р-ну, більшовики розстріляли Овчар Анну за те, що не хотіла йти голосувати.

Володимир Корисович, мешканець села Комарів, Галицького р-ну, не будучи в Стані витримати побоїв, покінчив самогубством.

В с. Селища, Галицького р-ну, тих, які відмовилися голосувати, більшовики зібрали до хати голови сільради і кату підпалили. Во тих, які намагалися втікати, відкрили вогонь.

Висвітлюючи методи боротьби більшовиків проти українського революційного самостійного руху, не можемо поминути т. зв. "звернення" уряду УРСР в цій справі. В цих "зверненнях" уряд т. зв. УРСР закликав українське підпілля вийти з лісів і з підпілля зо зброєю і зо своїми керівниками, зголоситися до органів радянської влади і обіцявав, що жодні, всі підпільники повстанці, які прийдуть і зголосяться до радянської влади з "повинною", будуть "перошені й улаговані на мирну працю. Дехто з непоінформованих і наївних людей міг би уважати ці звернення за амністію уряду УРСР для учасників українського революційного підпілля. Так воно, одначе, не є. В Союзі амністії для політичних в'язнів фактично не існує. В Союзі політичних противників компартії знищується, а не амнітується. Це підтверджується досвідом 28-річного існування більшовицького режиму. Крім того, "...ці звернення, адресовані "до учасників банд", обіцяють не амністію, а "жизнітні" прощення" тим "обдуреним" і "заблуканим", які до даного речення зголосяться зо зброєю на нквд і видадуть усіх знаних ім своїх політичних співпрацівників, усі знані ім військові і підпільні таємниці та будуть співпрацювати з нквд..." /1945 рік на укр. землях/. - далі тут пишеться: "...Як бачимо, умови прощення були цинічно безличні і не до прийняття жодним у світі чесним членам політичної організації чи революційно-визвольної армії..."

Найновіший досвід останніх років підтверджує також те, що всі зголошені волею користуються дуже коротко. Зараз після того, як тут і там деякі слабші одиниці зголосилися на нквд, в більшовицькій пресі почали появлятися статті з накликом, щоб бути "пильним", бо мовляв, серед зголошених "з замасковані прихильники самостійницького руху". Нквд, очевидно, дуже активно підтримали висловлену в пресі "громадянську думку". Вільність зголошених нквд арештувало і депортувало в глибину СРСР.

27. 8. 1945 р. в Степанському р-ні, Рівенської обл., всіх тих, що прийшли з "повинною", нквд, під покришкою мобілізації, арештувало.

10. XII. 1945 р. в с. Озеряни /Волинська обл./ нквд арештувало колишнього учасника УПА Колоду, який зголосився кілька тижнів перед тим з "повинною".

Інших більшовики змусили співпрацювати з нквд або в інших різних формах боротися проти українського революційного руху. "...Іх примушується іздити разом з енкаведистами і видавати всякі знані ім кріівки, сільські хати, своїх друзів, прихильників, знайомих, їх заставляють терризувати українське населення. Від такої "амністії" багато "прощених" збожевало, покінчили самогубством, а решта скотилися на саме

цених" збожеволіло, покінчили самогубством, а решта скотилася на саме дно людської підлоти..." /"1945 рік на укр. землях"/

Про те все, що діється в останніх роках на Україні, тобто, з одного боку, про всю величезну боротьбу українського народу і, з другого боку, про весь той терор, який застосовує проти українського народу НКВД, - большевицька преса і радіо цілковито мовчать. В продовж останніх трьох років /як і завжди до того часу/ в большевицькій пресі не появилася ні одна стаття, яка б об'єктивно висвітлювала фактичне становище на українських землях, охоченіх революційною, ~~нашим~~ боротьбою, не появилася ні одна вістка, яка б відзеркалювала дійсні події на Україні. Про ~~наше~~ ~~жорстоке~~ ~~вбивство~~ ~~тощо~~ ~~навіть~~ ~~найменший~~ ~~страх~~ у США, ~~наше~~ ~~жорстоке~~ ~~вбивство~~ ~~тощо~~ ~~навіть~~ ~~найменший~~ ~~страх~~ ця преса, яка, нібито, обурюється з приводу придушення визвольного руху в Індонезії голляндцями, - нічого, дуже часто великих, боїв УПА, які майже щоденно ось уже впродовж трьох років відбуваються на Україні, ні обурюється з приводу кривавого придушення визвольної боротьби українського народу через НКВД. Те все, що діється в останніх трьох роках на Україні, НКВД пови- вав цілковитим таємницею. Лише час-до-часу в цій пресі поміщуються найбрудніші наклепи на український самостійницький рух. Така політика - це це одна, гідна лише большевицьких "демократів" метода поборо- вання українського національно-визвольного революційного руху.

Якщо б ці наші рядки читав хтось, хто не є "громадянином" т. зв. ССР, громадянином якоїсь справді демократичної країни /~~для~~ грома- дян ССР усі ці справи, про які ми йшемо, цілком врозсімі/ - він напевно, читаючи про всі бандитські злочини большевицьких загарбни- ків, запитав би: Як же ж з правосуддям? Чей же існують в ССР якісь суди, вони іменуються навіть "народні"?

Для висвітлення того, що таке большевицькі "народні" суди, наве- демо один приклад.

26. ІУ. 1946 р. гром. Каралаш Манолій переходив з с. Чорний По- тік до с. Врідок /р-н Заставна, Чернівецька обл./ По дорозі зустріла його вантажна авто-машина, на якій їхав нач. "істребітальних баталі- онів" в цьому ж р-ні Христенко та возник СШ в м. Заставна Александров. Каралаш цих людей пізнав тому, що вже давно знався з ними особисто. Крім вище згадан х, на машині були ще якісь екаведисти, яких він не знав. Христенко наказав Каралашові їхати з ним, щоб показати в Черно- му Потопці, де мешкає священник Костинюк: Каралаш згодився це зроби- ти, не знаючи, що хочуть екаведисти зробити з священником. Як показа- лось потім, екаведисти їхали, щоб вимордувати усю сім'ю священника. Мезадвог місяця того НКВД почало розповсюджувати чутку, що, мовляв, цього жорливого морду доконали "бандерівці". Каралаш публічно спро- стував цю чутку і викрив дійсних бивників. За те НКВД його арештува- ло. 23. УІ. 1946 р. районний суддя м. Заставна засудив Каралаша за наклепницьку, нібито, пропаганду до 2 років тюремного ув'язнення. На проце- сі суддя Бондаренко поставив підсудному таке питання: "Чи це напевно був Христенко? Людина на людину схожа, а Христенко того вечора був у Чернівцях. Ти людина чесна; щоб не страждати даремно по тюрмах, спростуй свої свідчення, які обвинувачують Христенка". Підсудний від- пові: "Я п'янине був. Христенка знав особисто, і це насправді були вони..."

Цей факт повністю характеризує большевицьке правосуддя. Воно має одне спільне з НКВД, поставлене ім кремлівськими злочинцями завдання: "знищити, цінов чого б то не було, самостійницький рух на Україні".

+ + +

Такі методи, стосовані большевиками в їхній боротьбі проти україн- ського самостійницького революційного руху й усього українського на- роду. Вони в найвищій мірі бандитські, злочинні, ганебні.

Та навіть за допомогою таких бандитських, злочинних метод москов- сько-большевицьким окупантам не вдається знищити українського на- ціонально-визвольного революційного руху, не вдається поставити ук-

раїнський народ на коліна. Ідейний фанатизм, що ним просякнуті українські революціонери і повстанці, дозволяє їм не боятися найжорсткіших тортур. Переконання в слушності своєї справи дає силу українському народові зносити найжорстокіший терор. З трьох років нерівної боротьби проти московсько-більшевицьких окупантів та їх агентів український народ вийшов переможно. Сьогодні, з кінцем третього року большевицької окупації на Україні, діє, як і діяв, організований український революційний самостійницький рух. Сьогодні, з кінцем третього року большевицької окупації на Україні, український народ ставить, як і ставив масовий спротив терористичній большевицькій політиці і цілковито підтримує, як і підтримував, самостійницький революційний рух. Сьогодні, з кінцем третього року большевицької окупації на Україні, майже зовсім безрадним супроти революційної боротьби українського народу стає, нібито, не переможне до цього часу нікд. Сьогодні український самостійницький рух має далеко більше співчуття і зрозуміння як серед народів ССРСР, так і серед сусідніх собі народів поза межами ССРСР, як це було перед трьома роками.

Справа визволення українського народу величезними кроками посувається вперед. І цього найбільш закономірного, до відповідаючого найглиб-

шим прагненням усього великого, здорового українського народу, процесу не зупинити жодному теророві, не зупинити жодним навіть найбільш злочинним пляном, навіть найбільш підступній пероріді московсько-більшевицьких окупантів.

Неминучим результатом цього процесу буде Українська Самостійна Держава. Тоді й український народ постарався ще раз пригадати большевицьким злочинцям усі їхні заподіяні йому злочини і звірства.

